

PARLAMENT DE CATALUNYA

**Presidència
de l'honorable Sr. Joan Casanovas**

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 13 de desembre del 1933

SUMARI

A tres quarts de cinc de la tarda s'obre la sessió sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior.

Ordre del dia :

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió de Cultura sobre el Consell de Cultura de la Generalitat.

Article 1.er Es aprovat sense discussió.

Articles 2.^{on} i 3.er Vots particulars dels senyors Valls i Taberner i Carreres i Artau.

El senyor Blasi, en nom de la Comissió, els rebutja.

El senyor Carreres i Artau els defensa.

Resposta del senyor Blasi, per la Comissió, i rectificació del senyor Carreres i Artau.

Resten pendents de votació els vots particulars.

Esmena dels senyors Duran i Ventosa, Ventosa i Calvell, Tries de Bes, Pau Romeva i Carreres i Artau a l'art. 3.er

Resta pendent de votació l'esmena.

Articles 4.^{on} 5.^{on}, 6.^{on} 7.^{on} i 8.^{on} Són aprovats sense discussió.

Articles 9.^{on}, 10 i 11. A precs del senyor Casademunt, de la Comissió, se'n suspèn la discussió per tal de procedir a redactar-ne un de sol que els refongui.

Articles 12, 13, 14, 15 i 16. Són aprovats sense discussió.

Se suspèn el debat.

Per trobar-se reunits en comissió alguns senyors Diputats que han de fer ús de la paraula se suspèn la sessió que és represa al cap de mitja hora.

Discussió del Dictamen de la Comissió de Justícia i Dret, sobre el Projecte de Llei creant el Tribunal de Cassació de Catalunya.

Manifestacions del senyor Tauler, de la Comissió, referents al projecte que es posa a deliberació de la Cambra.

El senyor Casanelles consumeix un torn en contra de la totalitat.

Resposta del senyor Conseller de Justícia i Dret i rectificació del senyor Casanelles.

Els senyors Sol i Simó Bofarull consumeixen sengles torns en contra de la totalitat.

Resposta del senyor Tauler, per la Comissió, als senyors Casanelles, Sol i Simó i Bofarull.

Rectificacions dels senyors Sol i Simó i Bofarull.

Intervenció del senyor Conseller de Justícia i Dret i nova rectificació del senyor Sol.

Resta acabada la discussió de totalitat i se suspèn el debat.

El senyor Arnau, en nom de la Comissió de Governació, manifesta que ha estat retirat el dictamen que hi havia damunt la taula referent a l'ajornament de les eleccions municipals i substituït per un altre del qual es dona lectura.

El senyor Vallès i Pujals fa avinent que la Minoria de Lliga Catalana manté el vot particular que tenia presentat al primitiu dictamen.

Lectura d'un Dictamen de la Comissió de Pressupostos sobre el Projecte de Llei de pròrroga del Pressupost del 1933 pel primer trimestre del 1934.

Dictamen de la Comissió de Finances sobre el Projecte de Llei prorrogant per tres mesos el termini concedit a la Comissió encarregada d'estudiar els problemes referents a les Finances municipals.

Es aprova sense discussió.

Dictamen de la Comissió especial sobre la proposició de Llei referent a modificació en l'articulat de la primera part de la Llei Municipal de Catalunya.

Després d'unes manifestacions del senyor Arnau, sense discussió són aprovats els tres articles de què consta i la totalitat del Projecte de Llei.

Ordre del dia per a la sessió de dijous.

S'aixeca la sessió a les set i divuit minuts de la vetlla.

S'obre la sessió a tres quarts de cinc de la tarda, sota la Presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Al banc roig hi ha els honorables senyors Consellers de Justícia i Dret i de Cultura.

Es llegeix i aprovada l'acta de la sessió ordinària anterior.

ORDRE DEL DIA

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió de Cultura sobre el Consell de Cultura de la Generalitat

El Sr. PRESIDENT: Acabada la discussió de la totalitat, va a procedir-se a la discussió dels articles.

(Es aprova l'art. 1.^r del dictamen, al qual no havien estat presentats vots particulars ni esmenes.)

Es dona lectura als següents vots particulars, presentats als arts. 2.ⁿ i 3.^r del dictamen:

«Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de formular el següent vot particular a l'art. 2.ⁿ del dictamen sobre el Projecte de Llei del Consell de Cultura de la Generalitat.

VOT PARTICULAR

Article 2.ⁿ Al primer paràgraf on diu: «serà integrat per vint-i-cinc Consellers», dirà ...«serà integrat per quinze Consellers».

Palau del Parlament, 1.^r de desembre del 1933. — Valls i Taberner i Carreres i Artau.»

«Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de formular el següent vot particular a l'art. 3.^r del dictamen sobre el Projecte de Llei del Consell de Cultura de la Generalitat.

VOT PARTICULAR

Article 3.^r Al primer paràgraf d'aquest article,

on diu ...«cinc per ponència, etc.», dirà: ...«tres per ponència»; la resta de l'article igual.

Palau del Parlament, 1.^r de desembre del 1933. — Valls i Taberner i Carreres i Artau.»

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. BLASI: Els senyors signants dels vots particulars, senyors Valls i Taberner i Carreres i Artau, saben l'esperit que ha regnat dintre la Comissió, com hem procurat harmonitzar els criteris de tots per arribar a un acord definitiu. Amb aquest mateix esperit hem analitzat el vot particular i no el podem acceptar. Les raons són les que va insinuar ja el doctor Serra i Hünter en el seu magnífic discurs de presentació. Entenem que el Consell de Cultura tindrà un gran volum de qüestions a tractar, i les que corresponguin a cada ponència són prou importants i prou diferenciades per a exigir en cada cas la presència d'un tècnic especialitzat. Pensi només en els problemes que haurà d'estudiar la ponència d'ensenyament superior, les diferents branques que pertanyen a l'ensenyament superior, i es veurà que fins reduint-los a cinc ens podem trobar que en algunes qüestions no hi hagi la persona veritablement capacitada per a informar.

Nosaltres volem donar al Conseller de Cultura un instrument d'assessorament que sigui veritablement eficaç i entenem que el nombre més reduït que podem acceptar és el de cinc membres. Per això, sentint-ho molt, no podem acceptar la modificació que es proposa en aquest vot particular. I res més.

El Sr. PRESIDENT: ¿Es manté o es retira el vot particular?

El Sr. CARRERES I ARTAU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Carreres i Artau.

El Sr. CARRERES I ARTAU: Molt breument. Aquesta Minoria manté el vot particular. Entenem que havent-hi, no sé si són cinc seccions en el Consell de Cultura, a raó de cinc

membres cada una, que són vint-i-cinc, és un nombre excessiu. Tots sabem, els que hem hagut de fer alguna tasca de cultura, que de vegades el nombre de gent complica les coses, i entenem que una ponència de tres és suficient, majorment havent-hi una altra raó, que és la de què el càrrec de Conseller comporta — cosa que la trobem molt justificada — el percebre dietes a raó de cada sessió que se celebri. Nosaltres també tenim present aquest aspecte econòmic de l'assumpte, i per això, ja que en principi som partidaris que el càrrec, l'assistència a les sessions sigui remunerada, anem a evitar que aquestes es compliquin, i si no posem limitació quant al nombre, perquè això és qüestió del reglament, almenys podem posar una limitació en ordre el nombre de persones.

Dic això perquè si aquest vot particular no és admès per la Comissió i no prospera en la votació, nosaltres ens veurem obligats a presentar una esmena que no s'ha de considerar en el sentit despectiu de no voler que els Consellers siguin remunerats amb aquesta forma de dietes, però és una esmena en retirada: que s'admet el vot particular, estem d'acord en què siguin tres els Consellers per cada ponència i que siguin remunerats; es volen cinc Consellers per ponència, nosaltres presentem l'esmena en el sentit de què el càrrec sigui gratuït. Anunciem, per tant, ja l'esmena amb caràcter subsidiari.

El Sr. BLASI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. BLASI: Insisteixo en el que he dit abans. Les qüestions a tractar, els problemes a tractar per les diferents ponències exigeixen que siguin almenys cinc membres.

Quant al que diu el senyor Carreres i Artau, ell recorda que en el primer Projecte les ponències es reunien automàticament cada setmana i nosaltres precisament en aquest sentit d'austeritat per a estalviar despeses, hem fixat que es reunissin quan n'hi hagués necessitat. Amb les mateixes despeses podem tenir un òrgan més eficient, obtenint igual economia. De manera que aquesta raó no pot pesar sobre nosaltres per a admetre el vot particular.

El Sr. CARRERES I ARTAU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Carreres i Artau.

El Sr. CARRERES I ARTAU: Nosaltres insistim i demanem que el nostre vot passi a votació, valdament no sigui més que com a afirmació dels nostres principis i sobretot del criteri que tenim de màxima austeritat en totes les despeses, encara que aquestes es refereixin a una cosa tan important com és la cultura.

El Sr. PRESIDENT: Resta pendent de votació. *(Es llegida la següent esmena, presentada a l'article 3.^r del dictamen:)*

«Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de presentar la següent esmena a l'art. 3.^r del dictamen sobre el Projecte de Llei reorganitzant el Consell de Cultura de la Generalitat.

ESMENA

A l'art. 3.^r s'hi afegirà el següent paràgraf:
«El càrrec de Conseller de Cultura serà gratuït».
Palau del Parlament, 7 de desembre del 1933. —

Duran i Ventosa, Ventosa i Calvell, Trias de Bes, Pau Romeva, T. Carreres i Artau.»

El Sr. CARRERES I ARTAU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Carreres i Artau.

El Sr. CARRERES I ARTAU: Aquesta esmena ja l'he defensat, doncs va lligada a rebutjament del vot particular anterior. Si el vot particular es rebutja, mantenim l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Queda pendent de votació l'esmena a l'art. 3.^r

(A continuació són aprovats, sense discussió, els articles 4.^t, 5.e, 6.e, 7.e i 8.e del dictamen, al: quals no havien estat presentats vots particulars ni cap esmena.)

Es dona lectura a l'art. 9.e)

El Sr. CASADEMUNT: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. CASADEMUNT: Aquests arts 9.e, 10 i 11, que es refereixen a funcions del ple del Consell, hem cregut que fóra necessari refondre'ls tots en un sol, per a fer al mateix temps una petita reforma de redacció que s'està portant a terme en aquests moments. Jo pregaria a la Presidència que, en tot cas, suspengués la discussió d'aquests articles.

El Sr. PRESIDENT: Queden pendents aquests articles de la nova redacció que els hi doni la Comissió.

(A continuació són aprovats, sense discussió, els articles, 12, 13, 14, 15 i 16 del dictamen, als quals no havien estat presentats vots particulars ni esmenes.)

El Sr. PRESIDENT: Se suspèn la discussió d'aquest dictamen.

Senyors Diputats: Com que es troben reunides algunes de les Comissions i alguns dels senyors Diputats que han de fer ús de la paraula no es troben a la Cambra, la Presidència sotmet a la consideració de la mateixa la conveniència de suspendre la sessió per menys de mitja hora. *(Assentiment.)*

(Són les cinc de la tarda. La sessió es reprèn a un quart de sis i quatre minuts.)

Discussió del dictamen de la Comissió de Justícia i Dret, sobre el Projecte de Llei creant el Tribunal de Cassació de Catalunya

El Sr. PRESIDENT: Comença la discussió de totalitat. Té la paraula la Comissió.

(Entren a la Cambra els honorables senyors Conseller Primer i Conseller de Governació.)

El Sr. LLUHI: On és la Comissió?

El Sr. PRESIDENT: La Comissió pren seient als seus escons. Té la paraula la Comissió.

El Sr. TAULER (Per la Comissió): Senyors Diputats: Per encàrrec dels individus de la majoria de la Comissió, em veig precisat a fer la presentació del Projecte de Llei creant el Tribunal Suprem de Cassació de Catalunya.

El Projecte repartit als senyors Diputats dona una nota més que suficient de la importància que té el mateix i de la finalitat que aquí es persegueix.

La denominació del Projecte del Tribunal Su-

prem de Cassació de Catalunya, és ja suficient perquè tots els senyors Diputats hi prestin l'atenció que presten sempre a aquesta mena de Projectes, però més, si cap, encara a aquest, per quant es refereix a la Justícia que és la suprema institució que Catalunya busca pel seu dret i per la seva llibertat.

La Comissió, en presentar aquest Projecte, no en fa pas una qüestió tancada, sinó que a part les converses sostingudes dintre de la Comissió i en què molts dels seus articles han trobat una conformitat acceptable, nosaltres no deixarem de prestar la deguda atenció i fins acceptar en el possible aquelles esmenes que puguin millorar aquest Projecte.

I per ara, res més, esperant que els vots particulars o les esmenes que es presentin donguin motiu a la Comissió per a poder intervenir.

(*Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller d'Agricultura i Economia.*)

El Sr. CASANELLES: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Casanelles.

El Sr. CASANELLES: Senyors Diputats: En nom de la Minoria Nacionalista Republicana d'Esquerra, he d'oposar-me a alguns dels extrems del Projecte que presenta la Majoria sobre la Llei creant i organitzant el Tribunal de Cassació de Catalunya.

He d'oposar-m'hi, perquè al nostre entendre, d'aprovar-se tal com l'ha presentat la Majoria podria resultar-ne un perjudici per a l'administració de la Justícia a Catalunya.

En la creació del Tribunal Suprem, el dictamen de la Majoria té una gran importància i la té, en primer lloc, perquè mitjançant l'aprovació d'aquest dictamen ens trobaríem en què d'una manera efectiva és a aquest Tribunal de Cassació on han d'anar en darrer terme tots els litigis i tots els plets que tinguin els catalans i és aquest Tribunal el que en darrera instància haurà de fallar. També té una gran importància perquè aquest Tribunal de Cassació és l'únic que d'una manera completa i plena pot organitzar el Govern de la Generalitat de Catalunya. Els demés nomenaments de Jutges i Magistrats no corresponen d'una manera plena al Govern de la Generalitat, sinó que per mitjà de l'Estatut es nomenen d'una manera restringida.

Donada, doncs, aquesta importància, creiem que cal fer el possible perquè aquest Tribunal tingui el màxim de prestigi i d'autoritat, i creiem que cal fer tots els esforços per tal de què tots els catalans tinguin aquella confiança absoluta en aquest Tribunal de Cassació i sàpiguen que aquest Tribunal que, en darrera instància, ha de fallar els litigis dels Catalans, els fallarà d'una manera recta, justa i imparcial. Ens interessa molt aquesta confiança popular, aquest escalf popular, perquè dissortadament, de molt temps ençà, no es té tota la confiança que hauria de tenir-se en els Tribunals de Justícia i convé que aquest Tribunal de nova creació mereixi la confiança de tots els catalans.

A més, ens interessa perquè els que som nacionalistes i hem vist que l'Estatut votat per les Corts espanyoles no ens donava tota l'administra-

ció de Justícia, poguem, després d'haver creat aquest Tribunal posseït de totes les facultats i actuant d'una manera recta i justa, poguem anar en un dia no molt llunyà a les Corts i demanar tota l'administració de Justícia per al Govern autònom de la Generalitat.

Es per això que nosaltres creiem que és necessari que aquest Tribunal de Cassació, que aquesta alta magistratura s'organitzi i s'estructuri en forma tal que els falls d'aquest Tribunal mereixin aquella confiança de què parlava, per ésser uns falls justos i equànims. És necessari que els components del Tribunal estiguin completament separats de tota influència política. I és per això que creiem que el nomenament dels Magistrats ha de recaure en homes capacitats, en homes que ultra tenir la capacitat jurídica necessària, estiguin posseïts d'un elevat esperit de justícia i de rectitud, i que sàpiguen que han de fallar inspirant-se únicament en la Justícia i no pas perquè deguin el càrrec a un determinat Partit polític. És a dir, que siguin homes que no estiguin lligats per res a cap influència política i que quan dictin els seus falls ho facin completament deslligats de tot allò que no sigui inspirat en la Justícia.

Tenint, doncs, aquest concepte que tenim del Tribunal de Cassació de Catalunya, ens hem d'oposar al dictamen de la Majoria i ens hi oposem perquè creiem que aquest dictamen té aquests defectes. Creiem que si s'aprova el dictamen referent al Tribunal de Cassació de Catalunya, no tindrà aquest la deguda confiança popular, no obrarà amb esperit de justícia i rectitud, i els seus Magistrats no fallaran d'acord amb llur consciència, sinó que serà un Tribunal que seguirà el va-i-ve de la política, sofrint les influències d'aquesta. Per això ens oposem a aquest dictamen, i anunciem la presentació d'esmenes.

Diré ara els principals punts en els quals es fonamenta el nostre raonament.

En primer lloc, l'assemblea que ha d'elegir el President del Tribunal Suprem, segons el dictamen presentat per la Majoria, està compost, entre altres elements, per divuit Diputats del Parlament de Catalunya; el President de la Comissió Jurídica Assessora; els degans dels Col·legis d'Advocats de les poblacions on existeixin Audiències; el degà de la Facultat de Dret i Ciències Econòmiques i Socials de la Universitat de Catalunya; dos magistrats del Tribunal de Cassació designats per la Cambra de govern del mateix Tribunal; el Procurador de Catalunya; el President de l'Audiència Territorial de Barcelona; els dos Presidents de Sala de l'Audiència Territorial de Barcelona; els Presidents de les altres quatre Audiències de Catalunya; el President de l'Acadèmia de Legislació i Jurisprudència; el degà dels Jutges de primera instància de Barcelona i el degà dels Jutges municipals de Barcelona.

Es a dir, en total són quaranta membres els que formaran aquesta Assemblea; però d'aquests quaranta membres n'hi ha divuit que són polítics, i, naturalment, la influència seva serà marcadament política. En canvi, nosaltres entenem que s'hauria de cercar un home de veritable competència que no es pogués moure mai sota cap influència política, sinó que actués estrictament d'acord amb la Justícia.

Si després d'elegir aquesta Assemblea un home

competent, fos el President del Tribunal Suprem aquest que tingués més vots, també hi estariem d'acord; però veiem que això no és així, ja que, segons l'article 10 d'aquest Projecte de dictamen, veiem que una vegada constituïda l'Assemblea, en lloc de presentar al Govern el nom del que ha d'ésser designat es presenta una terna, i el President de la Generalitat llavors pot elegir d'entre els tres el que millor li sembli, sempre que hagi reunit la cinquena part dels vots. Això no pot ésser, senyors Diputats, perquè resulta que també en aquest mateix dictamen es diu que dels divuit Diputats que haurà d'elegir el Parlament per a la formació d'aquesta Assemblea, dotze seran de la Majoria. És a dir, més d'una quarta part dels homes que representen aquesta Assemblea seran Diputats del Parlament català, i si el President de la Generalitat pot elegir d'entre els que hagin obtingut la cinquena part de vots, eligirà el que hagin designat els dotze Diputats de la Majoria del Parlament, i llavors jo crec que no val la pena que fem aquesta ficció de què constituïm una Assemblea, de què fem un Tribunal i de què es nomeni una terna, si el President de la Generalitat solament ha d'elegir aquell que hagin designat els Diputats del Parlament. En tal cas, podem dir les coses clares i que el Parlament faci una votació i el que resulti elegit per la Majoria sigui el President.

Ja sé que em dirà la Majoria que el President del Tribunal de Cassació de Madrid també està elegit pel President de la República i que també ho fa una assemblea i que en aquesta assemblea també hi intervenen els Diputats. Però l'assemblea que elegeix el President del Tribunal de Cassació de Madrid és una assemblea en la qual els Diputats hi tenen una proporció molt petita: Són quinze, i no sé si són trescents el reste de membres. La influència política és mínima i, a més de la influència mínima, hem de mirar que aquests quinze Diputats no pertanyen a una minoria, sinó que són de les múltiples fraccions que hi ha dintre del Parlament espanyol i, naturalment, dintre del Parlament espanyol a cada minoria li corresponen un o dos representants.

També el President de la República pot elegir entre una terna i sense cap limitació; però el President de la República és poder moderador, i com a tal, està completament apartat de les funcions de govern. Tal com està l'Estatut de Catalunya, el nostre President de la Generalitat és un home de govern, és el Cap del Consell Executiu; per tant, és un home que té funcions de govern i, naturalment, sempre haurà d'estar subjecte a una influència política. En el nostre cas, no tan sols el President actual de la Generalitat — sobretot després de les manifestacions que feia l'altre dia per ràdio sobre la Justícia catalana — no ens mereix cap confiança, sinó que tampoc ens la mereixen els Presidents que pugui haver-hi el dia de demà. Nosaltres no podem admetre, de cap de les maneres, que un President de la Generalitat pugui elegir aquest President del Tribunal Suprem, perquè aquest President del Tribunal Suprem, aleshores, no seria un home que reunís la màxima capacitat, la màxima autoritat que és necessària per al Tribunal Suprem, sinó que seria un home que segurament actuaria al dictat del partit polític llavors predominant.

Però és que a més del President del Tribunal Suprem, hi ha també el nomenament dels Magistrats, i aquest nomenament dels Magistrats es fa, per la primera vegada, d'una manera semblant: És aquella mateixa assemblea la que haurà d'elegir sis Magistrats, dels dotze que componen el Tribunal. Sis hauran d'ésser elegits en diferents sis ternes, per aquesta mateixa assemblea. El mateix argument que jo he donat sobre el President del Tribunal Suprem és aplicable a aquests Magistrats: Ens trobem que hi haurà sis Magistrats que seran nomenats, naturalment, d'acord amb la Majoria. I com que els altres tres els hauran d'elegir aquests sis Magistrats, també seran nomenats naturalment d'acord amb el partit de la Majoria, i ens trobarem amb un Tribunal Suprem que serà integrat només pels homes que vulgui la Majoria, no pels homes més capacitats i més competents de Catalunya, sinó per les persones més grates al partit que detenti la Majoria. Solament n'hi ha tres que es faran per oposició, una quarta part; i aquesta quarta part, jo ja estic d'acord que es nomeni per oposició i que els joves estudiosos tinguin la manera d'ascendir ràpidament i puguin pertànyer al Tribunal de Cassació. Però en aquest mateix Tribunal que ha d'elegir aquests tres homes per oposició i que presentarà una terna també hi trobo defectes; entre altres coses, en què el pugui presidir el Conseller de Justícia. Ho trobo una equivocació, perquè naturalment el presidir-lo el Conseller de Justícia pot ésser una coacció, encara que només sigui que moral, davant dels altres membres del Tribunal. Jo crec que també s'hauria de suprimir d'aquest Tribunal el Conseller de Justícia.

I per a les altres vegades aquest mateix Projecte, diu que la manera com s'elegiran els magistrats entre ells, serà per unanimitat en una terna. No hi ha res a dir; però trobaria que potser en lloc d'aquesta terna, que naturalment el Govern té la facultat de poder-la rebutjar, perquè no cregui que els homes que hi figuren tinguin la deguda capacitat o no reuneixin tots els requisits indispensables, seria millor que també aquest Tribunal Superior de Justícia, en lloc d'elegir una terna, elegís un Magistrat que ell cregués que reunís totes les condicions, o que fós el Govern de la Generalitat qui tingués l'obligació d'entre aquests tres, d'elegir-ne un d'una manera definitiva.

Per tant, nosaltres diem que la manera com ha estat prevista per la Majoria en aquest Projecte de Llei, l'elecció dels Magistrats i del President del Tribunal Suprem, implicarà, d'una manera que no hi ha lloc a dubtes, que en lloc d'ésser un Tribunal que seria de desitjar que tingués tota la confiança popular per ésser integrat per homes competents i capacitats, aquest Tribunal, encara que no es vulgui, haurà de sofrir la influència del partit que governi; avui serà un partit d'esquerra, però demà pot ésser un partit de dreta. Ens trobarem, doncs, que quan presentin els seus plets, els litigants catalans davant d'aquest Tribunal, no tindran cap confiança en el fall d'aquest Tribunal si ells no són homes d'esquerra; com en el dia de demà, si un partit de dreta governés i els litigants no fossin homes de dreta. Aleshores, la justícia catalana no subsistirà de cap manera; la confiança popular necessària en aquest Tri-

bunal no existirà de cap manera. Si nosaltres volem que tingui un prestigi el Tribunal de Cassació de Catalunya, hauríem de mirar que aquest alt Tribunal fos completament imparcial, que estigués format per homes competents. Busqueu els components del Tribunal de la manera que sigui; que siguin els homes que us sembli, però que formin un Tribunal imparcial en el qual no hi puguin predominar els elements de dreta ni d'esquerra, i que els Magistrats d'aquest Tribunal no es deguin a la força d'un partit polític, sinó a llur competència i a llur zel.

El Sr. SOL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Sol.

El Sr. TAULER: Demano per parlar.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Realment, com a pràctica parlamentària potser és millor que es consumeixin els torns en contra, i si la Comissió ho creu convenient contestar, podrà fer-ho...

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Justícia i Dret.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Tenia el propòsit de contestar al senyor Casanelles; però em sembla que aquí més d'una vegada s'ha establert el que es puguin fer diversos discursos i que després el Conseller de Justícia reculli totes les manifestacions que s'hagin fet. No obstant...

El Sr. VENTOSA I CALVELL: El senyor Conseller, sí; però la Comissió, no.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: És aquest un punt de vista de govern i jo crec que podria contestar...

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Es que també àdhuc és de cortesia parlamentària que la Comissió contesti...

El Sr. PRESIDENT: La pràctica reglamentària, no, senyor Ventosa.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: El senyor Ventosa està transcorrat i no recorda les pràctiques parlamentàries en aquest moment. Aquí estem en una discussió de totalitat, i en la discussió de totalitat es solen donar tres torns a favor i tres en contra i la Comissió no sol prendre part en aquestes discussions, sinó que hi ha algú que parla a favor del Projecte i algú que parla en contra del Projecte; i si és de la Comissió, és de la Comissió, i si és un particular Diputat que no formi part de la Comissió, té el mateix dret de fer un torn en contra o a favor segons li sembli. El cas en què la Comissió a cada moment ha de contestar, segons els precedents que el senyor Ventosa i jo tenim de la pràctica parlamentària, és en el cas de la defensa d'un vot particular o d'una esmena en què la Comissió ha de manifestar si accepta o no aquell vot particular o si accepta o no aquella esmena; però en les discussions de totalitat, el que hi ha és un discurs de totalitat en contra i un discurs de totalitat en pro; aquesta és la pràctica parlamentària. Ara, que si aquí hem acceptat el que moltes vegades contesti la Comissió els torns en contra, això és una cosa que haurà vingut així i que haurà semblat bé de fer-ho així, però jo no conec cap pràctica parlamentària que

exigeixi això. No obstant, com que jo no voldria que aquí es pogués creure desairat el senyor Casanelles i n'hi ha prou que s'hagi suscitat aquesta qüestió, que m'ha plantejat una qüestió de delicadesa, jo tinc l'obligació de recollir les seves paraules tot seguit. Sempre he tingut el propòsit de contestar les afirmacions que ha fet el senyor Casanelles i ara ho faig amb més gust, no solament pel motiu que tenia, sinó perquè resulti en desgreuge si és que hi ha un greuge que s'hagi pogut inferir per no haver demanat immediatament la paraula.

(*Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social.*)

El problema plantejat pel senyor Casanelles és el nomenament tant del President com dels membres del Tribunal; i el problema que el preocupa a ell és el problema que ha preocupat tant a la Comissió Jurídica Assessora com al Govern en formar aquest Projecte: procurar que els nomenaments no fossin deguts a la influència exclusivament política. Per atendre a aquesta finalitat, s'ha anat al nomenament d'una assemblea, la qual proposa les persones que li sembla bé de proposar. Aquesta assemblea té ara en el Projecte del Govern la mateixa composició proporcional que es posava en el dictamen de la Comissió Jurídica Assessora; de manera que hi havia aleshores vint-i-dos vots de no Diputats i quinze vots de Diputats. Si es pren la proporció en augmentar-se a tres el nombre de Diputats, és perquè s'augmenta afegint-hi altres categories, el nombre de membres que no formen part del Parlament. De manera que en quant a això no hi ha cap modificació substancial i la proporcionalitat resta la mateixa. L'única modificació que introdueix el Projecte del Govern i que ha acceptat el dictamen de la Comissió, és el de què en comptes de què aquesta assemblea nomeni directament el President, s'accepta el principi de què el President de la Generalitat pugui nomenar-lo entre els tres que tinguin més vots en la votació que se celebri. En passar aquest dictamen a estudi de la Comissió, se'm va fer una observació en una sessió a la qual jo assistia, i per això deia que em semblava que era una qüestió de Govern que havia de recollir; se'm va presentar aquesta qüestió en el sentit de què si deixàvem el dictamen tal com estava seria possible, és a dir, gairebé fatal, que el President anés a escollir precisament aquells que havien tingut els vots de la Majoria, perquè la Majoria pot tenir un nombre de vots dintre de l'assemblea, i llavors si aquest nombre de vots era el que permetia ésser elegit, això venia a ésser com si el President fos nomenat pel Parlament, i llavors era millor anar pel camí dret i presentar les coses amb tota sinceritat. Jo recordo que aleshores vaig fer precisament la proposta a la Comissió, i la reitere aquí, que per part del Govern no es veuria amb disgust que s'augmentés el quòrum necessari, de forma que no es pogués deure solament el nomenament a la votació dels Diputats de la Majoria; és a dir, que si ara es diu que amb la cinquena part, o siguin nou, n'hi hauria prou, i són quaranta-dos els membres de l'assemblea, que s'afegeixi una proporció tal que es necessiti que siguin més de dotze, perquè són dotze els Diputats que po-

drien posar-se de la Majoria parlamentària. Aquesta és la proposta que va fer aquest Conseller de Justícia i Dret a la Comissió, i que em sembla que havia merescut l'aprovació dels que estaven allí presents, de forma que això aniria en una esmena a fi i efecte de què el nomenament mai es pogués deure a una indicació dels membres de la Majoria del Parlament.

Ara, quant a què abandonem aquest sistema de termes, a què anem a la designació directa, jo no seria partidari d'aquest sistema, jo no l'he vist aplicat enlloc. Jo, moltes vegades, quan se m'ha citat que la Constitució de tal país deia tal cosa i la de tal altre país tal altra cosa, he estat d'aquells que han cregut que nosaltres no hem de fer la Constitució i les altres Lleis perquè les fessin en altres llocs de tal manera o de tal altra; però també vaig dir una vegada que se'm va plantejar aquesta qüestió que, efectivament, quan era la totalitat dels països que imposaven un sistema, havia de creure que en aquella manifestació general hi havia d'existir un fonament molt profund que em pogués impressionar. Jo he vist que per tot arreu les designacions dels membres d'aquest Tribunal les feia el Govern, unes vegades mitjançant termes del mateix Tribunal o d'una altra assemblea, però sempre les feia el Govern. I no he vist que cap Govern del món hagi abandonat de tal manera en absolut l'Administració de Justícia, aquestes designacions, per persones que formin part de la vida pública i dels organismes dels Partits. Hi ha el sistema dels Estats Units, que constitueix amb poder independent tots els Tribunals de Justícia. Aquest sistema aquí no l'hem acceptat. Jo no sé si va arribar adhuc a discutir-se en proposar-se, però penso que hi havia unanimitat al Parlament en no acceptar que el President del Tribunal en qüestió fos fill del sufragi popular. Però jo, que tampoc no acceptaria aquest procediment, a mi, que tampoc no em semblaria bé aquest sistema, jo dic que trobaria lògic que anéssim a constituir un poder independent elegit directament pel poble de Catalunya, per mitjà del sufragi universal, i que d'aquest nomenament d'un President del Tribunal de Cassació en vingués o en dimanés tota una jerarquia judicial per l'Administració de Justícia. Jo això encara ho entendria i ho trobaria lògic; el que no trobaria lògic és que el Govern i el President fessin cessació d'aquest dret que s'ha retingut per tot arreu per al Poder executiu, i que dintre les garanties que la Llei estableix pugui tenir la última paraula en la designació dels Magistrats.

Jo sé que hi ha alguna persona de la Majoria la qual — almenys m'han anunciat aquesta proposta — té la intenció de defensar que directament aquest nomenament, sense assemblea, el faci el Parlament de Catalunya. També això ho trobo lògic. Però aquest sistema, donada la lluita de Partits en el nostre país, no el consideraria acceptable, i em penso que hem de procurar entre tots cercar una major garantia que la que representaria aquest procediment, no d'ara, perquè ara tenim la majoria nosaltres, però un altre dia la poden tenir uns altres, i nosaltres no hem de fer les coses perquè regeixin avui, sinó perquè regeixin sempre. Jo no creuria bé que en el cas que indico, o sigui de nomenar el President del Tribunal de Cassació un Partit sol i que aquest President l'haguessin de respectar durant deu anys tots

els Partits que vinguessin després. Per aquestes raons i per no lliurar a la mobilitat de les lluites polítiques la primera magistratura de Catalunya, és que jo, per la meua part — i en això crec que compto amb la confiança del Govern i de la majoria de la Comissió —, acceptaria que féssim de manera que no es pogués deure exclusivament a la Majoria del Parlament la resolució d'aquest problema.

Aleshores, en comptes de la quarta o la cinquena part, tal vegada podríem posar — si és la quarta o la cinquena part que es necessiten — un més del nombre de dotze vots que pot nomenar la Majoria, i així com es diu que la Majoria només podrà fer tal nombre de vots, es precisi de manera que es comprengui que la Majoria no podrà indicar més de dotze d'aquests assembleistes.

Però quant a la designació, al fet concret i determinat de la designació, després de presa aquesta garantia, jo crec que el senyor Casanelles no té raó, que no podem abandonar — perquè és una cessació que no l'ha feta ningú —, que no consta que hi hagi cap sistema que l'aboni, no podem abandonar exclusivament a unes persones que no tenen la responsabilitat del Poder públic, no els podem abandonar en exclusiva el nomenament, la designació de l'alt personal judicial del nostre país. Avui tots els nomenaments es fan d'aquesta manera. S'ha dit que el President de la República era un Poder moderador. Nosaltres haurem de tocar aquí les conseqüències de no tenir-ne; però si no en tenim, tampoc no hem de cercar un sistema que tindria moltes més dificultats que el donar aquesta representació de Catalunya al President que hi hagi. Tingueu en compte, per altra part, que aquí hem pres ja una garantia contra aquest sistema, i és que en el sistema d'elecció del President del Tribunal Suprem, per gran que sigui l'assemblea que el nomeni, hi cap la possibilitat que el President de la República nomeni una persona que només hagi obtingut un vot, perquè pot elegir qualsevol de l'escala de candidats que tingui el número tres, i si suposem que hi han cent assembleistes i hi ha un candidat que reuneix noranta-set vots, l'altre dos i l'altre un, com que el tercer només té un vot i és el darrer de la terna, el President de la República hipotèticament pot nomenar aquest tercer. És per això que nosaltres a aquesta Llei de la República hem afegit aquesta necessitat del quòrum, sistema que no existeix ni en la República espanyola ni enlloc, i que nosaltres proposem com una compensació d'aquest defecte que té el nostre sistema de no tenir un home representatiu del Poder moderador, que pugui fallar en darrera instància, sigui quina sigui la proposta que faci l'assemblea.

Crec que amb aquestes explicacions veurà el senyor Casanelles la bona voluntat del Govern per arribar a una solució imparcial, però el Govern aquest no acceptaria que el Poder públic fes cessació d'aquesta facultat de designar els Magistrats en qualsevol assemblea, estigui constituïda com es vulgui.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Casanelles. Si prefereix rectificar en una altra ocasió, la Presidència li reservarà la paraula per a rectificar.

El Sr. CASANELLES: Jo només he d'agrair les manifestacions que ha fet el senyor Conseller de Justícia, de la seva bona voluntat en procurar arri-

bar a un acord. El seu criteri, d'augmentar el nombre de vots — en el dictamen reduïts a dotze — indispensables per a entrar en la terna proposada al President de la Generalitat, es veu que no fou compartit per la Majoria, doncs no figura en el dictamen.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Pot fer-se això per mitjà d'una esmena.

El Sr. CASANELLES: De tota manera, no solucionariem res, doncs la Majoria trobaria la manera de sumar-se l'altre vot necessari, cercant-lo entre els membres de l'assemblea que fossin afins a la ideologia política del partit dominant.

Però sobre el que no podem estar d'acord, és que els nomenaments s'hagin de fer, encara que sigui amb limitacions, pel President de la Generalitat, i és pel mateix que deïem, que el President de la Generalitat és un home de Govern, i el President de la República es un Poder moderador. Per això nosaltres volíem que aquesta assemblea n'elegís només que un; el nomenament podia fer-lo el President de la Generalitat, però l'elecció la faria l'assemblea, però de cap manera amb una terna, perquè sempre serà el President de la Generalitat el que elegirà l'home, i encara que no vulgués, per molt que vulgués sostreure's de la política, com el President de la Generalitat és un home de Govern i un President de partit, sempre estarà influenciat pel seu sentiment polític. Nosaltres, per tant, desitjariem que, a ésser possible, amb el mateix esperit que té el senyor Conseller de Justícia d'anar a una transacció, sense que domini un partit o un altre, sinó perquè quedi ben marcat a la Llei, desitjariem que es busqués una forma a fi i efecte de què si s'ha de fer el nomenament pel President de la Generalitat, es procuri nomenar un home que reuneixi els sufragis de tota o de la major part de l'assemblea, i mai que fos President pels vots dels Diputats que avui hi estan en major nombre que els demés. Jo crec que fóra molt millor que en lloc de posar-hi divuit Diputats, es reduís aquest nombre a sis, per exemple, i aleshores l'element tècnic hi fos en nombre superior, i que l'home que hagués de nomenar el President de la Generalitat a proposta de l'assemblea, reunís almenys un terç o la quarta part dels vots assembleístes. D'aquesta manera crec que nosaltres podríem fer que els Tribunals de Justícia reunissin aquestes condicions a què aspiren el Conseller de Justícia i aquesta Minoria.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Sol.

El Sr. SOL: Senyors Diputats: En realitat, la qüestió de fons més interessant d'aquest Projecte l'ha plantejat amb la seva intervenció clara i precisa l'estimat company senyor Casanelles. No és l'única, evidentment, que cal estudiar, però és sens dubte la més interessant, perquè si és cert que s'ha jugat entorn de l'entelèquia «poder» i de l'entelèquia «servei», i si és una funció o no és una funció, i si és un poder o no és un poder l'administració de Justícia; si és cert que l'estat modern ha arribat a complexitats de tal extensió que avui ja no es pot dir que la seva missió és fer justícia; bé podem dir encara que si la missió de l'Estat no és solament la Justícia, si podem acceptar que sense totes les demés funcions hi podrà haver Estat, sense Justícia no hi hauria ni societat, no ja Estat representatiu, sinó ni societat ni convivència possibles. Vol dir això que

si algun problema delicat ha de tocar el Parlament, si alguna estructuració — com ara es diu —, alguna organització ha de fer amb tota cura, és evidentment aquella que davant del poble català li garanteixi una absoluta justícia imparcial. Això, cal que tingui dos aspectes: el de les garanties que es prenguin perquè així resulti i de les seguretats que es donin de què així pot ésser; i també un altre: el de les aparences d'aquestes garanties i de les aparences d'aquestes seguretats, perquè podem dir, com de la dona del Cesar, que no n'hi ha prou amb què es prenguin garanties, sinó que és necessari que no s'hi deixi ni ombra d'aparença de què l'administració de Justícia és cosa que està a l'abast de la influència que puguin tenir un dia uns o altres partits polítics, que són, després de tot, en la dinàmica dels pobles, aquells que vénen a determinar en cada moment una influència decisiva sobre tots els funcionaris públics. En aquest sentit, entenc jo que tot allò que es pugui dir de funcionarisme en l'administració de Justícia podrà tenir, si voleu, un fons real, però té una aparença desagradable, una aparença que pot portar al concepte públic la de què el Jutge, el Magistrat, és un empleat, i això cal que ho esborrem del sentit popular, cal que s'esborri en dos sentits, no solament en el sentit purament vulgar, sinó també en la consciència de les possibilitats que això comporta.

Establir ara a Catalunya en aquests moments en què ha vingut a les nostres mans la legislació del Dret civil, en què ha vingut a les nostres mans la possibilitat de reprendre tot el sentit íntim del nostre caràcter racial, estructurar i organitzar en aquests moments el tribunal i el poder que ha de dictar en Jurisprudència les normes que han estat contrafetes per una influència judicial estranya; emprendre ara aquest problema, imposa sobre tots nosaltres una gran responsabilitat transcendental, perquè l'obra que fem avui en aquest respecte és la que donarà fruits en el demà, i és la que servirà per a mostrar davant la història quin era l'arbre que ha donat aquests fruits.

El Tribunal de Cassació, el Tribunal Suprem de Cassació de Catalunya, té, com ja deia el company senyor Casanelles, una importància decisiva; cal, per tant, que en aprovar i fins en estudiar i fins en analitzar els més mínims detalls d'aquest Projecte, pensem bé quina és l'obra enorme que anem a realitzar, i té — com ja ha dit el senyor Casanelles i jo he de repetir, malgrat la rectificació del senyor Conseller de Justícia i Dret — té aquest Projecte una falla fonamental; la de donar la sensació a tothom que l'ha llegit, de què no es va a crear el Tribunal imparcial de la Justícia en Cassació, sinó que es va a crear un Tribunal a mida del partit que governi — dic que governi, en aquest sentit condicional, perquè no parlo del que governa avui, sinó del que governa avui i del que pugui governar demà. — Es dona aquesta aparença en moltes coses i en molts detalls, principalment en aquesta forma de terna que s'ofereix a la Presidència de la Generalitat, no perquè faci un nomenament, sinó perquè triï d'entre tres persones aquella que li sigui més grata i que és natural que hagi d'ésser-ho, no als interessos de Catalunya, no al poble de Catalunya, sinó a l'interès del seu partit. Són homes els que ho fan i són homes de passió

política. Diu el senyor Coromines: «Es que a tot arreu el poder públic es reserva aquesta facultat, la darrera paraula en tots aquells nomenaments, les funcions dels quals afecten als interessos públics; a tot arreu és el poder executiu, és el Govern qui se l'ha de reservar.» Fins a cert punt, perquè és cert que una o altra personalitat ha de fer aquests nomenaments; jo no esbrinaré ara quina hagi d'ésser particularitzant, però el que sí puc dir és que el que no ho ha de fer és el Govern, per sí i ante sí. Es potser l'únic òrgan de poder que té un caràcter i una naturalesa tan essencialment política, i més que política — per no donar a aquesta paraula el sentit pejoratiu que té —, una naturalesa tan essencialment partidista, que deixar a la tria del Cap d'un partit, com resulta a Catalunya que és el Cap de Govern, la facultat de designar qui hagi d'ésser el President d'aquest Tribunal de Cassació, és donar al poble la impressió que avui, o demà, o quan sigui, la passió política de partit serà la que determinarà la designació d'aquesta persona i això no pot ésser.

La Comissió Jurídico-Assessora va estudiar, com ens ha dit el senyor Coromines, aquest problema, i ell diu: «Nosaltres no hi hem fet més que una petita correcció.»

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: No, no.

El Sr. SOL: Una petita correcció? Una transcendentalíssima i radical modificació.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Ja ho crec!

El Sr. SOL: La Comissió Jurídico-Assessora proposa que la designació sigui de la persona que major nombre de vots hagi obtingut, de manera que no hi ha proposta de terna. Els arts. 11 i 12 del Projecte de la Comissió Jurídico-Assessora, no solament determinen això, sinó que àdhuc preveuen els casos en què no hi hagi unanimitat, en qual cas es farà la proposta unipersonal a favor d'aquesta persona. En cas que hi hagi empats, amb votació de major a menor, i sempre acaba sentant el principi constant, definitiu, clar, precis, que la proposta serà unipersonal. Per consegüent, ens trobem amb el cas que, encara que el nomenament vingui a fer-lo en definitiva — algú l'ha de fer, alguna autoritat —, el President de la Generalitat, aquesta designació no serà més que allò que representa refrendar el Decret, perquè en realitat qui farà la designació serà aquella Assemblea. Aquella Assemblea que ve, efectivament, ja tarada, com deia el senyor Casanelles també, tarada del defecte de la preponderància que es dona dintre d'ella a l'element polític partidista. Tant se val que vinguem a dir que serà una quarta part, que serà una cinquena part dels seus membres; són ara 42, segons està projectat, i amb els 12 dels Diputats de la Majoria i el Procurador de la República, que també és de nomenament de Govern i, per consegüent tindrà — és evident — una certa subordinació moral al Govern que l'ha designat; alguns altres dels membres que formen part de l'Assemblea, és evident que també estaran sota aquesta influència, de manera que el fet que sigui major o menor el nombre de vots que assignem a la

possibilitat d'un tercer de la terna en el qual recaigui en definitiva el nomenament que faci el President, usant d'aquesta facultat de tria, és evident que sempre, sempre, deixem com un corrent subterrani que se senti a través de tota la deliberació i actui sobre la més alta magistratura de la justícia a Catalunya.

Alguna vegada i en alguna ocasió, i potser fou en l'ocasió fa poc recordada pel senyor Coromines, en la pròpia Comissió es va parlar de la insinuació que tampoc podia el Poder públic deixar que la persona designada de vegades per una Assemblea, capacitada, competent i honorabilíssima, no portés l'esperit del moment, l'esperit polític del moment. Jo he de dir, senyors Diputats, que aquesta insinuació és precisament la que trobo que té la màxima sinceritat, però també la màxima gravetat, perquè és evident que a això respon el dictamen de la Comissió. Respon a aquest propòsit deliberat, preconcebut, que en qualsevol moment si la persona votada per majoria o per unanimitat per l'Assemblea, encara que respongui a tots aquells antecedents de màxima autoritat jurídica, que sigui la més alta de les autoritats jurisperites de Catalunya, si aquella persona no resulta grata pels seus antecedents polítics, o fins pels seus antecedents religiosos, fins per la seva categoria social, el Govern pugui prescindir d'aquella honorabilitat, d'aquella competència i d'aquella garantia moral per a supeditar totes aquestes jerarquies a la necessitat de donar satisfacció a aquestes petites concupiscències polítiques, de què vegin els partidaris que no va allí un senyor de la part contrària, que hi va un de casa, potser amb menys competència, potser amb menys capacitat, potser menys honorable, però que a la fi no és de la vorera del davant.

I això ho hem d'evitar, senyors Diputats; ho hem d'evitar, senyors del Govern, com he dit abans, perquè si no donem aquesta seguretat al poble de Catalunya, que la justícia està absolutament apartada dels corrents, que aquí són nerviosíssims i impressionables perquè en un país meridional, dels corrents partidistes de la política, farem una mala obra en constituir un Tribunal deficient, i farem encara una pitjor obra donant al poble de Catalunya, en aquests moments decisius de reprendre la seva història, la impressió que no estem a l'altura de les circumstàncies i no li donem l'instrument hàbil de l'avui i del demà, sinó del moment que corre, com si en la història d'un poble aquest moment que corre tingués cap transcendència, com no sigui la de preparar l'esdevenidor.

Anem, doncs, a fer aquesta obra, posant sobre les nostres consciències tot el pes de la responsabilitat que comporta el moment i pensem en què, el que menys, en aquest Projecte, en aquest dictamen — ho hem de reconèixer —, es dona una impressió de descosit, d'improvització, de cosa feta a corre-cuita...

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: I ara!

El Sr. SOL: ...que, la veritat, no respon a la magnitud del problema que tracta de resoldre.

Hi ha, ultra aquest aspecte fonamental, respecte del qual no vull insistir més perquè ja n'ha parlat, i molt bé, el senyor Casanelles, ultra aquest

aspecte i el relatiu a les ternes que també es proposen pel nomenament de Magistrats, hi ha una sèrie de detalls en tot el dictamen, d'improvitzacions, que la veritat, no correspon a la magnitud del problema que es tracta de resoldre.

Per exemple, hi ha repeticions, com la de l'article 28, en què es detalla la competència de les dues Sales, o de les dues sessions, d'una manera completa, resumida, posant-hi punt per punt, i en l'art. 34 es torna a fer el mateix. Hi ha detalls impropis d'una Llei, i sobretot d'una Llei que hauria d'anar revestida del màxim decòrum; detalls, per exemple, com el que el President hagi d'avisar quan no vagi al Tribunal, perquè pugui ésser substituït. Detalls, per exemple, com el que és obligatòria la residència dels Magistrats; ah! però, que això no els privarà d'anar a passar el diumenge a Sitges, Caldetes o Mataró. Detalls on es parla, per exemple, que el càrrec de Magistrat és incompatible amb l'exercici de la professió, i no es diu de quina professió, i no serà la professió de Magistrat, i com que no es parla de Lletrat ni d'Advocat, hom pensa, quina professió serà? Coses d'aquesta naturalesa n'hi ha moltes que revelen, com us deia, que s'ha fet precipitadament; no que per part dels que ho han fet hi hagi manca de coneixement d'això.

Hi ha entre altres coses, un petit detall, que aquesta tarda es recordava, en què es preveu el cas de la primera assemblea en què han d'ésser nomenats aquests dos magistrats, aquests dos magistrats no siguin nomenats. No sé com pot dar-se el cas de què si és la primera assemblea on s'han de nomenar aquests magistrats, puguin votar en aquesta primera assemblea aquests dos magistrats si la mateixa assemblea els ha de nomenar!

Hi ha ultra d'aquestes petites minúcies, que revelen una precipitació que no és l'addient a l'abast i transcendència del Projecte que anem a discutir; hi ha ultra aquestes qüestions de petita importància, la de la unipersonalitat en la designació de President i Magistrats. I al costat d'aquests petits detalls que no són més que petites espurnes que revelen aquesta precipitació, hi ha dos punts principals: un d'ells el que representa que no es parli per res del Ministeri Fiscal. I, senyors Diputats, aquí hem de tenir en compte que nosaltres tenim una facultat legislativa, però limitada, limitada com s'ha dit moltes vegades, a les dues parets que representen la constitució general i la constitució interior de Catalunya; però a més a més, hi ha una tercera limitació, que sense ésser una tercera paret és un entrebanc i és el que representa disposició de traspassos de serveis; i les disposicions de darrers del mes passat, millor dit, no del mes passat, sinó de l'anterior, relatives a traspassos de serveis de justícia, imposen, senyors Diputats, una sèrie de limitacions que hem de tenir en compte.

En aquest Projecte, només en un sol article es parla de la intervenció del Ministeri Fiscal; la intervenció del Ministeri Fiscal sinó es diu el contrari, i sinó es coordina i no s'aclareix més bé, és en tots els tràmits d'admissió de tots els recursos, té intervenció directa en tot el contenciós. Totes les apel·lacions del Tribunal Contenciós-Administratiu estan en el Suprem, per con-

següent, estan en cassació en el Tribunal Suprem, no a càrrec del Tribunal de l'Estat, no a càrrec del Procurador de Catalunya, sinó a càrrec del Ministeri Fiscal. I això no està previst en el Projecte, com no està previst per exemple el referent a la inspecció de Tribunals. Res d'això està previst en aquest Projecte, i un dictamen, un Projecte que detalla minúcies com les que jo he assenyalat i ens diu fins en quina forma s'han de fer els escrits i ens diu també fins en quina forma els assembleistes hauran de lliurar la papereta al President, un Projecte de Llei que ens parla de tots aquests detalls, en canvi s'ha oblidat de dir, senyors Diputats, res d'un aspecte tan interessant com aquest.

També s'ha oblidat d'altres extrems importants, i consti que ara jo no vull entrar en el que respecta a tota la jurisdicció contenciós-administrativa, perquè la Llei General del Contenciós-Administratiu serà feta en atenció a les resolucions que adoptin determinades autoritats, determinades corporacions, determinats organismes de l'administració provincial i de l'administració central.

Nosaltres tenim facultats legislatives en determinades qüestions, però no n'hem fet ús, i aquí ens trobem que en molta extensió de les matèries sobre les quals nosaltres tenim facultats legislatives, no hem legislat, es vénen aplicant encara les regles i les Lleis de la República espanyola; i per consegüent, respecte aquestes resolucions que han vingut a confondre's en una autoritat o en unes corporacions distintes d'aquelles d'on provenien, els casos en què per exemple es parlava de resolucions de comissions permanents de diputació, els casos en què es parlava de resolucions de Junes Provincials econòmiques administratives, d'això nosaltres encara no hem fet res, i tot ha passat als Consellers, al Consell de la Generalitat.

Doncs bé: la Llei General del Contenciós-Administratiu, contra aquestes resolucions, dona un recurs davant el Tribunal Provincial del contenciós. Aquí d'això no se'n parla. Aquí, les apel·lacions contra les resolucions i acords del Consell i dels Consellers, tot va al Tribunal Suprem. ¿I aquesta primera instància, i aquest recurs d'apel·lació, perquè l'han de perdre els ciutadans catalans? ¿Es que anem a ésser de pitjor condició que la resta dels ciutadans espanyols? Aquí això no està previst.

No vull entrar respecte a moltes de les altres qüestions que efectivament poden derivar-se de les falles d'aquest Projecte. El senyor Vallès i Pujals, el meu distingit company, té anunciada una interpellació sobre aquest punt, interpellació que s'ha diferit com tantes altres i no ha tingut encara ocasió de desenrotllar-la. Doncs bé, jo li agrairia que tractant-se d'aquesta qüestió, exposés el moltíssim que coneix sobre aspectes relatius al contenciós-administratiu amb referència a aquests punts.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Demano per parlar.

El Sr. SOL: Però hi ha més. Ultra aquests aspectes de la funció inspectora que ha de realit-

zar la Generalitat de Catalunya dintre del territori català que la Llei no preveu, hi han també dues coses transcendentalíssimes.

Aquí es parla, senyors Diputats, del procurador de Catalunya; aquí es parla de la intervenció que tindrà en determinats casos; però aquí no es crea el càrrec de procurador general de Catalunya. Aquí es crea un President de Tribunal, aquí es crea un Tribunal de «X» nombre de Magistrats, i aquí es parla també del Procurador de Catalunya, però no es diu ni el que serà ni l'abast de les seves funcions, ni amb la forma en què s'haurà de crear ni com s'haurà d'organitzar. És a dir, que ens trobem en què es fa referència a un funcionari, diguem-ne funcionari, encara que a mi em repugna la paraula funcionari tractant-se d'administració de justícia, però aquí es parla d'un funcionari i no diu com ni de quina manera vindrà a exercir determinades gestions, algunes de les quals aquí se li atribueixen sense haver-se dit a quin concepte, a quin criteri respon, a què ve la creació d'aquest càrrec.

I resta ja per acabar, i no fer-me més pesat, parlar d'un altre concepte que al meu entendre també té una greu transcendència; respecte del qual jo prego al meu amic senyor Conseller de Justícia i Dret, que hi posi la màxima atenció.

Crec jo cada dia més, perquè cada dia sóc més vell, que la major de les garanties d'allò que més estimem, la llibertat, està en què al costat d'aquesta hi hagi la responsabilitat estricta i personal. Així com crec que cada dia són més estimables els drets del poble i de la democràcia, crec també que cada dia han d'ésser més exigents els deures del poble i de la democràcia; i penso també que cada dia ha d'ésser més lliure l'acció dels homes que administren justícia, sigui el que sigui l'ordre dintre del qual es mouen ells; però també és indispensable que aquests homes, perquè els hi puguem exigir aquesta màxima llibertat, per endavant, se'ls ha d'assenyalar quina serà la responsabilitat en què incorreran i quins seran els camins pels quals els ciutadans vexats, atropellats i perjudicats, podran exigir aquesta responsabilitat. Doncs bé; senyors Diputats: Aquí, ultra el Tribunal de Cassació, ultra la designació directa i facultat d'escollir dintre d'una terna el senyor President res més que del més alt Tribunal de Catalunya, no es parla en lloc de la responsabilitat dels Magistrats, no es parla res de la responsabilitat que puguin tenir aquests alts Magistrats als quals se'ls hi assigna funció per un terme de deu anys.

Jo el revestiria — com he dit abans — de tot l'ungiment possible, si possible fos, els aureolaria com els sants i les imatges...

El Sr. FONTBERNAT: Déu me'n guard d'ésser jutje! (*Rialles.*)

El Sr. SOL: ...perquè res més sagrat que la Justícia; però creieu que si al darrera d'aquestes altes exigències, d'aquestes indispensables atribucions d'autoritat no hi posem o un camí per a la responsabilitat o una forma en virtut de la qual, en qualsevol moment, puguin el Parlament o el Govern, o els ciutadans, exigir la responsabilitat deguda al que faci un manament a deures tan sagrats com són el de donar a cadascú allò que sigui seu, crec que no hau-

rem fet ni una obra perfecta ni mitjanament perfecta tan sols.

Això tampoc no consta en aquest Projecte, senyors Diputats. Parlem, com he dit, de funcions, però no parlem de les responsabilitats que comporta el manament d'aquestes funcions, i, per tant, anem a crear un òrgan en forma deficient i d'una aparença tal que davant de tots els catalans serà assenyalat com un instrument amic dels que governin avui, demà i quan sigui, i ultra tot això el poble no se li assenyalen les formes en virtut de les quals, si la falla o el manament vingués, pogués fer efectiva la responsabilitat consegüent.

Nosaltres, en discutir aquest Projecte no pretenem combatre'l en una forma que pugui semblar que el nostre desig és tirar-lo a terra. No; nosaltres hi aportarem una constant col·laboració per tal de veure si podem aconseguir que sigui millor. Nosaltres ens posem a la disposició de la Comissió, i en forma de vots particulars i esmenes, a tots els articles que ens sembli, presentarem modificacions purament i exclusiva encaminades a rectificacions que el millorin, i tinc l'evidència que la major part d'aquestes esmenes seran admeses per la Comissió quan les llegeixi, perquè, com he dit abans, les inspiren el desig d'introduir rectificacions essencials en aquestes qüestions transcendents, en aquestes qüestions de fons, en aquestes qüestions que afecten, no ja l'amor propi i l'interès de Partit, ni als desigs més o menys nobles i legítims d'un partidisme.

Per això cal que tots posem un propòsit ferm de fer i començar per fer justícia en organitzar el Tribunal de la Justícia. (*Molt bé!, molt bé!, en la Minoria de Lliga Catalana.*)

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Senyors Diputats: A més de la fam de justícia i la set consegüent, tinc sempre la d'instruir-me, i escolto amb tota aquella atenció de què sóc capaç per a aconseguir-ho. Del senyor Casanelles he sentit coses que, realment, són en part les mateixes que jo penso.

Al senyor Sol l'escoltava perquè, a part de la seva ciència i dels seus nobles propòsits, l'acompanya una oratòria que em captiva.

El Sr. SOL: Gràcies.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Però en les seves paraules no hi he vist cap afirmació. Em semblava un apocalipsi ben preparat; però m'ha semblat també injust, perquè ni que fos cert que un Partit designés un President i fins i tot un Tribunal, és que no hi ha més que un Partit, el vostre, que tingui el sentit de la justícia i del decòrum?

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Senyor Simó!

El Sr. TRIES DE BES: Nosaltres hi renunciàriem, senyor Simó.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Les condicions que vosaltres mateixos no podeu negar a les persones ni podeu a la collectivitat a què pertanyeu, tampoc no les podeu negar als altres Partits, i, per tant, sota aquest sentit mig de la responsabilitat i desig de justícia, els tons negres i funestos amb què el senyor Sol investia unes possibilitats em semblaven injustos. Jo esperava d'ell una afirmació davant del Projecte de Llei amb el qual no està d'acord, però

no he vist cap afirmació, no he vist cap idea que representés una obra constructiva; així, doncs, he de valdre'm de les meves escasses forces per a fer algun repar al dictamen que es discuteix.

Trobo que aquest Projecte de Llei és una cosa híbrida, és un assaig tímida que no arriba a ésser una transició entre la veu directa del poble i el sistema que se seguia fins ara; fins ara devia semblar, potser, perfecte a les dretes espanyoles i catalanes, per tant, de fer els nomenaments per Decret.

Aquesta transició em sembla tímida i li passa a aquest Projecte de Llei el que passa a totes les situacions intermitges, que manquen de coratge i de valentia i que no satisfan a ningú, ni als mateixos partidaris de què sigui el Poder Executiu qui nomeni els funcionaris judicials, ni els que fossin partidaris de què els càrrecs de l'Administració de Justícia — Ministeri Fiscal a part — els fessin per mitjà del sufragi universal directe. Aquestes situacions intermitges no acontenten a ningú, ni als propis autors. Jo el trobo dissortat sota aquest punt de mira, ja que no ha pogut aconseguir donar la sensació que la magistratura serà, no nomenada pel Poder Executiu, i dissortat, a més, en la forma, perquè en la forma que ve l'article que es contrau al nomenament, no és més que disfressar una prerrogativa del Poder Executiu. No sóc partidari d'això.

Una de dues: o es diu que el Govern nomenarà tots els Magistrats, o es deixa a l'elecció. Si la Majoria entén que és necessari una transició, que aquesta caigui sempre de la banda del sufragi, que caigui de la banda que pugui donar més participació als que no tinguin el Poder Executiu. Adhuc hi ha un detall que demostra el caràcter, diguem-ne governatiu, d'aquest Projecte, i és que el President del Tribunal d'oposicions és el Conseller de Justícia i Dret. Això sí que no ho trobaríeu en cap país del món, que un Ministre de Justícia i Dret fos President d'un Tribunal d'oposicions. Naturalment que estem en temps nous, però es tracta d'una novetat no enquadrada enlloc. I trobem que en l'art. 2.ª hi ha una altra ingerència governativa dintre de la composició del Tribunal, perquè per Decret es pot augmentar el nombre de places de Magistrats. L'altra intromissió governativa és — com s'ha fet remarcar aquí — en el nomenament de President; i una altra està en la forma de fer les ternes.

Trobo a faltar també la manca de participació del Ministeri Fiscal. En les trenta esmenes que tinc presentades amb el patriòtic desig de millorar aquest Projecte de Llei, ja aniré exposant en els breus parlaments que hauré de pronunciar, cada un del arguments que hi poden haver per a recolzar-les. Ara només parlo del to del Projecte tal com el veig.

No trobo a mancar res respecte de la responsabilitat dels Magistrats. A mi m'estranya que el nostre distingit company senyor Sol hagi oblidat que hi ha un Codi penal, un Codi penal que, o respon a les necessitats del moment, o bé és una cosa que no serveix per a res. Valent Codi penal seria el que no sancionés tots els casos de responsabilitat en que, per negligència i fins per omissió, poguessin incórrer els encarregats d'administrar la justícia! Estic veritablement encuriolit per saber quina solució positiva donaran les dretes, perquè estic veient que seran partidaris del sufragi universal, sobretot si elles entenen que no pot ésser un partit que governi el que

doni aquests càrrecs; però com que elles han tingut la majoria es creuen que ara podran tornar a manar perquè els mateixos vots que varen tenir per les eleccions del Tribunal de Garanties tornaran a tenir pels membres del Tribunal Suprem. (*Rialles*.)

El Sr. TRIES DE BES: Hi renunciarem.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Doncs precisament, l'única raó que es podia donar en pro de què el nomenament el fes el partit que governi, és la de què el nomenat tingui aquella sensibilitat política del moment, que el senyor Sol creia que no era una bona qualitat, ans al contrari, un defecte; perquè si la Llei és una cosa viva, que és de l'única manera que un poble democrata i liberal pot admetre la Llei; perquè si la Llei és rectora de la vida present i mira el pervenir, ha d'ésser una cosa que, amb tot i ésser fixa i clara, perquè sense fixesa i claredat no pot ésser una Llei justa, perquè no pot ésser sabuda ni interpretada ni aplicada, ha d'ésser d'una tal vitalitat que tingui la sava de l'estat del Dret, de l'estat del poble en aquell moment i susceptible de què, sense forçar-la ni violentar-la, la jurisprudència la vagi adaptant a les noves modalitats del dret del poble. Pel contrari, quan la Llei ja és anquilosada, aleshores és el mateix símil que feia Oscar Wilde quan parlava dels clàssics i deia: «Molts parlen dels clàssics i els oposen als autors atrevits», no com a models a seguir, sinó com a estacada de la qual no poden passar. Una Llei que s'anquilosa és un aparell de tortura per un poble. I la manca d'aquest esperit de sensibilitat política del moment, al meu entendre, pot ésser un dels grans defectes de totes les magistratures del món; perquè ells, vulguin o no vulguin, arriben també a formar el plec professional, que és una forma d'anquilosi, que no crec que sigui gaire completa, almenys en el sentit d'equitat; que és tan respectable o més, en molts casos, que la Justícia mateixa.

Em permeto acabar aquestes paraules amb una invocació a la Comissió. Jo tinc una certa mania en pro del que se'n diu, en termes processals, acció. Un dels punts més cabdals d'aquesta Llei és la definició de la jurisdicció del Tribunal de Cassació. ¿Per què la Comissió ens porta a dir, en l'art. 34, que la jurisdicció vindrà determinada per l'acció principal exercitada? En primer lloc, necessitariem una Llei, i no n'hi ha cap avui que ens digués què és l'acció principal. Hauríem d'anar a Jurisprudència, que jo he tingut la curiositat de fullejar ja fa anys, i tampoc no ens treu de dubtes. L'acció principal pot ésser fins a cert punt coneguda i admesa per tots els litigants quan es determina la forma del judici per ella; però determinada la forma de judici, no es determina la jurisdicció, quan es tracta de jurisdiccions coexistents, com són catalana i espanyola. Però, l'acció principal? Nosaltres ens podem trobar en el cas: primer, que no sapiguem quina és; segon, que un entengui que l'acció principal és l'acció A i un altre que entengui que és l'acció B; i després pot ocórrer que... (si m'ho permet la Cambra, jo no em sé explicar gaire bé, però amb un exemple em sembla que em faré entendre i fins potser jo m'entendré millor.) Un cas: el de compra-venda d'un immoble, radicat a Catalunya, entre catalans, i segons la legislació catalana, l'existent avui o la que sigui, però que el pagament està concertat en lletres de canvi. La manca de pagament de lletres de canvi no neces-

sita l'acció judicial a base d'un títol mercantil? ¿Qui és el competent, qui té la jurisdicció? (*Rumors.*) Potser aquest exemple no és prou afortunat; però a mi...

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: El Tribunal de Comerç.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: No hi ha cassació.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Però el declaratiu que es pogués promoure en mèrits de l'executiu...

El Sr. TRIES DE BES: Seria una qüestió de personalitat.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Bé, jo agraeixo moltíssim aquesta col·laboració, que m'illustra de tal manera, que es produeix aquí. ¿No es podria substituir aquesta menció de què la jurisdicció vingués delimitada, no per l'acció principal, sinó per títol i, a manca de títol, per la causa de l'acció principal?

La Cambra comprendrà que jo no em puc permetre ara la llibertat de justificar aquest enunciat. De manera, que em penso haver complert a bastament en cridar l'atenció de la Cambra i sobretot de la Comissió, a la qual recomano que es fixi amb les intervencions que hi ha hagut aquí, el que demostra la seva importància. I sobre l'altre, jo em penso que la Comissió potser examinarà les esmenes que hem presentat, que no han estat fetes amb altre ànim que el desig de millorar el dictamen. No em produirà la menor molèstia que algunes no s'acceptin, però celebraria que entre tots poguéssim fer una Llei que fos, com deia el senyor Sol, una garantia de recta administració de Justícia per avui i per al futur. Procurem no fer una Llei massa anquilosada que al cap de quatre dies no serviria per a res.

El Sr. TAULER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tauler.

El Sr. TAULER: Senyors Diputats: Per absència del President d'aquesta Comissió em plau en aquest moment recollir les observacions, en forma d'impugnació, fetes pels companys de Comissió senyors Casanelles, Sol i Simó. En quan als senyors Casanelles i Sol, la base principal de la seva impugnació s'ha circumscrit al punt concret del nomenament del President del Tribunal Suprem de Cassació de Catalunya i al nomenament també dels Magistrats d'aquest Tribunal, impugnació basada en que hi veuen la temença que hi hagi influències partidistes, un punt de vista polític en els nomenaments d'aquestes persones.

El senyor Sol, a més de coincidir en aquest aspecte amb el senyor Casanelles, ens ha parlat, al final del seu detallat discurs, de certs manaments al seu judici, de certes disposicions que ell hi veu d'unes pressions, que nosaltres no hi veiem, en quan a la redacció del Projecte que ha dictaminat la Majoria de la Comissió. Respecte d'aquests particulars, jo he de fer avinent al senyor Sol que en quan a uns, com podria ésser els de Ministeri Fiscal i els de la Jurisdicció Contencioso-Administrativa, és un parer i un criteri nostre que potser no hi podíem entrar de la manera que desitjava el senyor Sol. Potser tenim una limitació derivada del propi Estatut. Potser tenim restrin-

gida la competència en aquest aspecte. Dintre de la Majoria de la Comissió no podia sortir de nosaltres anar a posar en el dictamen aquestes observacions fetes pel senyor Sol. Això no obstant, si el senyor Sol creu que aquestes observacions entren dintre del Projecte, esperem que, en forma de vot particular, en forma d'observacions, en el transcurs d'aquest debat se'n podrà fer esment novament, amb la seguretat, tant el senyor Sol, com el senyor Casanelles, com el senyor Simó, de què en aquest aspecte tot el que tendeixi a millorar, tot el que tendeixi a posar un perfecte estat en aquest dictamen, serà estudiat i en el possible atès per aquesta Comissió.

I el que en el nomenament del President d'aquest Tribunal Suprem de Cassació de Catalunya i dels Magistrats del mateix hi pugui influenciar la política, jo em permeto recollir, contestant a tots els senyors impugnadors, una manifestació feta precisament pel senyor Sol, que ens deia que ja no tant sols els Diputats que puguin prendre part en l'elecció d'aquests nomenaments poden estar influenciats, sinó que també els que no són Diputats poden estar-ho; de manera que en aquest aspecte de la influència, com que hem de suposar i suposem nosaltres que dintre la composició de les persones que han de constituir l'assemblea nomenadora del president d'aquest suprem tribunal difícilment hi trobaríem persones apolítiques, sinó que totes, en més o en menys, tenen significació política, potser si garbellem, senyor Sol, si fem números, respecte la constitució de les persones d'aquesta assemblea, la majoria no seria del partit que governa, sinó del partit de les VV. SS.

El Sr. SOL: Es que no parlo per aquest moment.

El Sr. TAULER: Es que hi ha por de la terna? ¿Que és susceptible de què el President de la Generalitat, fent ús del dret d'elegir entre la terna, pugui nomenar a un afecte als altres? Deixant a part que en quan al partit pot canviar, deixant això a part, senyor Sol, amb les observacions fetes i avançades pel senyor Conseller de Justícia i Dret en quan al nombre que es necessita perquè el President de la Generalitat pugui fer ús de la terna en el sentit de nomenar a una o altra persona, aquelles garanties que la V. S. demanava, que no són d'apariència de garantia sinó que són d'efectivitat, han d'estar forçosament clavades. A més, si la nostra susceptibilitat arriba a l'extrem de què perquè el President d'un Tribunal, o el que hagi d'elegir dintre d'una terna, ho hagi de fer sempre d'acord amb partidismes, no d'ara, d'abans i de sempre, en totes les institucions, en tots els Tribunals i en totes les designacions, hi cabria també fer la mateixa impugnació de la V. S.

Nosaltres — jo era un d'ells — dintre la Comissió, en examinar aquest primer article, potser participàvem de l'opinió que el nostre Conseller havia indicat ara fa poc, de què potser el Parlament hi havia de tenir encara més participació en la designació del President del Tribunal. No obstant, amb les raons exposades, i després de veure les persones tècniques que s'han afegit a aquesta assemblea, no vaig tenir inconvenient en retirar aquelles observacions. Jo entenc, i entén amb mi

la majoria de la Comissió, que, donada la constitució de l'assemblea nomenadora del President, que donada la forma en què s'han d'elegir els Magistrats, en els quals hi han quatre torns, aquella imparcialitat i justícia que els impugnadors demanaven i que nosaltres hi estem conformes, està sobradament garantida.

A més, si el Parlament — era una asseveració del senyor Sol —, inclús podia arribar a sancionar i a exigir responsabilitats al President del Tribunal Suprem de Cassació de Catalunya, pregunto jo: ¿per què si el Parlament vol tenir el dret de sancionar al President del suprem Tribunal de Cassació de Catalunya, no ha de tenir el dret de nomenar-lo? De manera que trabem nosaltres mateixos el nostre prestigi, el nostre dret; amb el nombre de Diputats assenyalats no es perjudica la justícia ni es perjudica la imparcialitat que tots cerquem dintre de la justícia.

En quant al senyor Simó, jo espero, en nom dels meus companys, que les observacions que ell ha fet, potser molt encaixables dintre del Projecte, les refermarà amb esmenes, les quals estudiarem amb tot l'amor i procurarem atendre en el possible. Ara, la Comissió vol fer, només, una darrera manifestació: és que la majoria de la Comissió, contra el que es pugui pensar, prescindeix, en quan a la creació d'aquesta institució, de tot interès partidista i desitja que la justícia de Catalunya sigui aquella famosa justícia catalana que tots volem i que tots estimem. (*Molt bé!, en la Majoria.*)

El Sr. SOL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Sol.

El Sr. SOL: Per a rectificar breument, senyors Diputats, i fins per deure de cortesia envers el senyor Tauler i gairebé envers el senyor Simó. Aquest darrer — vaig per ordre cronològic —, al senyor Simó, no li diré més que una sola cosa; jo he fet un discurs d'impugnació de totalitat, no he anat a presentar un contraprojecte, de manera que quan em deia que veia l'atac, la censura, la crítica, i no hi veia els principis d'una ordenació, jo m'admirava, perquè deia: No, és que aquesta no era la meua obligació, aquestes afirmacions vindran detallades en les esmenes, en els vots particulars. De manera que quan deia el senyor Simó: jo accepto que això és un criteri intermig, que com tots els procediments intermitjos no ha satisfet ni a uns ni a altres. Hem sustentat com a criteri el de la Comissió Jurídica Assessora, de què el nomenament sigui per sufragi; encara que el nomenament el faci el Poder Executiu, el President de la Generalitat, no sigui en forma d'un arbitri, que li donem a triar entre tres d'una proposta, sinó que sigui nomenant a aquell que l'assemblea ha designat per majoria, quan no per unanimitat. De manera que en definitiva nosaltres propugnem perquè la designació la faci una assemblea.

I ara vaig a l'altre punt relatiu al senyor Tauler. Deia que en aquesta assemblea, evidentment, tots els membres poden estar influïts, i parlava no solament dels Diputats, sinó que indicava que també altres en podien estar. Ah! una cosa és que aquests membres, com tota persona conscient, com tota persona amb talent, intelligència i cultura,

com és de suposar en els Magistrats, tinguin una idea del sentit polític, i una altra cosa és que es tracti de persones que desempenyin càrrecs de designació i nomenament del Consell, com per exemple el Procurador General de Catalunya; és de suposar que el Procurador General de Catalunya designat pel Govern, serà persona de la confiança del Govern. És de suposar que algun dels altres que dintre aquesta assemblea tenen dret a votar, seran també persones que desempenyaran càrrecs per designació del Govern; i a aquests em referia, no als Magistrats, no als Jutges, no a les persones tècniques, no als degans de Collegis d'Advocats. I em deia el senyor Tauler: Ah! Si anéssim a comptar, a esbrinar dintre d'aquesta assemblea, potser veuríem que hi ha una majoria més afecta a les idees d'aquesta Minoria que no de la Majoria. Ah! Senyor Tauler i senyors Diputats, jo no m'he referit a aquesta Majoria ni a aquesta Minoria, ni a aquest Govern que hi ha avui ni el Govern que hi haurà demà. Crec que aquesta Llei no la fem perquè duri el temps que hagi de durar aquest Govern o un altre Govern; aquí del que es tracta és de què donem la sensació que el nomenament de les persones que han d'actuar dintre el Tribunal Suprem de Cassació estiguin, en absolut, apartades de tota designació partidista. Ja he fet abans la indicació, la observació, que no volia emprar la paraula política, perquè jo a aquesta paraula li dono un sentit més noble i, per consegüent, deia partidista. Em deia — em sembla el company senyor Simó — és que demà es pot trobar en què seran els de Lliga Catalana els que poden tenir la Majoria. Ah! Senyors Diputats, a part de què Lliga Catalana quan, essent Lliga Regionalista, dintre d'alguns aspectes de les funcions públiques tenia aquesta majoria, ja va demostrar que no havia designat persones del seu Partit, sinó que va cercar les capacitats allà on fos, des de Rafael Campalans per a dirigir l'Escola del Treball fins a les persones més afectes a la política de Lliga Catalana. Però jo en prescindeixo d'aquests antecedents que abonen aquest afany de superació de les passions partidistes i que porten sempre a l'interès suprem de donar satisfacció al que és general de tots els catalans. Tots l'hem donat aquest exemple, però no és aquesta la qüestió; el que vull no és donar exemples del que hem fet ni del que fem, sinó de les possibilitats del que es pot fer. ¿Que sabem qui governarà demà en un país impressionable i apassionat com el nostre, on acabem de veure que les riudes de la passió, del sentiment o de la convicció porten la política com un pèndul d'una banda a l'altra? ¿Es que podem nosaltres saber la Llei que fem, les facultats que consignem a qui les donarem? Aquí se'm respon, quan en parlava el senyor Tauler, i també el senyor Simó, que la garantia suprema està en què hem de comptar que sigui el que es vulgui el Partit que governi, tindrà persones de prou honorabilitat per a deixar tranquilla la consciència respecte a què no faran mal ús d'aquesta facultat. Ah! Senyors, aquesta seguretat no la podem tenir mai. Pot ésser una persona que al poble li sembli que sigui un gran home i resulti en la pràctica que és un pessim governant, un home de petites passions, un home que en un mo-

ment determinat pugui perdre la serenitat i portar a Catalunya, fins inconscientment, a la ruïna. Jo he de dir que nosaltres, en fer aquesta Llei i donar aquestes facultats, no hem de pensar amb els que governen avui ni en els que poden governar demà, sinó, en conjunt, el que pugui ésser un dia Govern de Catalunya. És en aquest concepte que deia jo que hem de procurar que sigui persona que surti del sufragi d'una assemblea qui hagi de tenir el càrrec de President del Tribunal, però aquesta assemblea que vagi unida per la seguretat d'una competència, d'una capacitat i d'una absoluta carència de passió política de Partit; això no vol dir de criteris, sinó que vol dir de Partits.

I ara em referiré també a aquell esperit del moment i a aquella sensibilitat jurídica del Tribunal que ha d'assenyalar la nostra jurisprudència. Es referia el senyor Simó a la Llei; ah!, la Llei és la que fem aquí, però la Justícia és la que es fa allà. El Tribunal, en cada moment, és el qui ha d'aplicar la Llei, i del que s'ha de donar la sensació al poble és de què aquesta Llei serà aplicada sempre rectament, no tenint en compte qui és litigant de la dreta, ni litigant de l'esquerra, sinó qui és qui té raó dels dos litigants, sigui de la ideologia que sigui i pertanyi al partit que pertanyi. És aquest el punt de vista principal.

En quan a les altres dues observacions respecte a la responsabilitat, jo no he dit, senyor Tauler, que hagi d'ésser el Parlament el qui l'exigeixi; jo el que trobava a mancar aquí era un camí, una forma d'assenyalar com es podrà fer efectiva la responsabilitat, no la responsabilitat criminal, que no ens correspon a nosaltres, sinó la responsabilitat pel mancament de les funcions que se li encomanen, el camí per virtut del qual podrà ésser exigida aquesta responsabilitat. Respecte al del Ministeri Fiscal, és evident que nosaltres no podem legislar ni podem organitzar el Ministeri Fiscal, però sí que caldria, potser, que aquí es digués que, en atenció a les atribucions que es reserven a l'Estat en el traspass de serveis, es coordinarà amb la representació estatal de la República espanyola la forma d'actuació del Ministeri Fiscal, dintre del Tribunal de Cassació, perquè si deixem que aquesta ordenació o coordinació es faci exclusivament per part de l'Estat i per part de la Generalitat de Catalunya, per part del Parlament de Catalunya no se'n fa cap indicació, o revela — i això no ho puc creure mai, ho rebutjo en absolut — que és un detall negligit o negligible, que encara fóra pitjor, o que no es dona cap importància a aquesta intervenció del Ministeri Fiscal. Una indicació en aquest sentit, com en l'altre a què m'he referit abans de l'inspecció de Tribunals que dintre de Catalunya se'n atribueix, crec que valdria la pena de què es tingués en compte, i ja he dit abans que per a aquest tots els altres detalls procurarem col·laborar a la millora del Projecte, però amb un esperit netament i absolutament despullat de tot sentit partidista.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Per agrair al President de la Comissió les amables frases que ha tingut a bé dirigir-me i el bon propòsit que ha demostrat d'estudiar les meves esmenes per a veure

d'acceptar aquelles que poguessin ésser aprofitables, si és que n'hi ha alguna, i per agrair també al nostre digníssim company senyor Sol la deferència que m'ha atorgat en parlar de coses que jo havia recullit del seu discurs, però, senyor Sol i senyors Diputats, es veu que, contra el que és costum meua, no em dec haver expressat prou clar. Jo no he dit que s'anés a fer una Llei de constitució del Tribunal i disposició dels partits. En les esmenes que tinc presentades es veu que s'aparten en absolut gairebé de la intervenció directa o almenys decisiva dels partits, i em permeto preveure que tal com està redactada la meua esmena a l'art. 10, segurament coincidirà amb la que el senyor Sol tingui formulada. Jo, francament, el que he dit ha estat perquè no m'agrada, ni crec que agradi a ningú, la forma en què ho ha dit i la intenció que tenia el senyor Sol en presentar-se com a membre d'un partit i parlar d'aquell partit com si ells fossin els que acaparin la competència, acaparin l'esperit de la Justícia, acaparin la imparcialitat, acaparin gairebé l'honestetat.

El Sr. SOL: No, no; la demanem, res més.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: I amb motiu d'això, recordava mèrits del seu Partit i tots hem reconegut la visió política, la tàctica, el patriotisme d'aquest en aportar elements de diverses opinions a l'obra general de l'administració i de la Justícia a Catalunya; però és que això, i aquesta era la intenció de les meves paraules, també ho poden fer els altres Partits, i ho fan, si no hi ha prova en contrari, i jo moltes vegades m'he queixat de què s'han donat càrrecs importants a gent de la dreta, fins a algun de la Unió Patriòtica. No volia dir res més que això.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Justícia i Dret.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Havent ja contestat al senyor Sol i al senyor Simó i Bofarull un digne representant de la Comissió, a mi només em cal recollir una afirmació feta pel senyor Sol, que podria representar un defecte d'actuació per part del Govern, perquè a ell és deguda l'exclusió de què es lamentava el senyor Sol. En el Projecte de la Comissió Jurídica Assessora hi havien diferents mencions del Fiscal en la composició de l'assemblea i en la formació de ternes, i en diferents resolucions. Però observi el caràcter d'aquestes intervencions el senyor Sol; totes eren intervencions d'organització, perquè en aquesta Llei anem a tractar de l'organització del Tribunal, però no anem a parlar en general de la seva competència, ni de com funcionarà per a resoldre els recursos de cassació que se li formulin. I en quant a l'organització, com que se'n ha estat traspassada l'organització dels serveis de Justícia i en especial ens ha estat traspassada la legislació, en quant a l'organització d'aquest Tribunal, el Govern va entendre que no estava en la seva competència el posar obligacions al Fiscal, al Ministeri Fiscal, per cap cosa que tingui que veure amb l'organització d'aquest Tribunal. Però és que això vol dir que hem tingut mai el propòsit d'excloure el Ministeri Fiscal de l'Administració de Justícia i sobretot del funcionament d'aquest Tribunal? No; és que nosaltres no podem legislar

sobre això, és que aquesta és una reserva que l'Estatut ha fet al Poder de la República i si nosaltres ara posàvem aquí obligacions al Ministeri Fiscal podríem rebre la repulsa d'aquell que és competent per a judicar-ho, que ens vingués a dir que nosaltres no teníem capacitat per a fer aquesta cosa. Això vol dir, doncs, que quan funcioni el Tribunal de Cassació, dintre del Tribunal de Cassació hi hauran representants del Ministeri Fiscal per a intervenir en tots aquells recursos en què la Llei mana que hi hagi intervenció del Ministeri Fiscal, i una vegada, gairebé l'única en què hem tractat del funcionament, de la resolució de les qüestions que se li presentin, en aquesta única vegada veurà el senyor Sol que ja també es reconeix l'existència i la presència del Ministeri Fiscal, que és en quant es defineixin qüestions de competència. De manera que en tot l'altre no hi ha cap propòsit ni d'ofendre, ni de deixar de banda, ni d'excloure el Ministeri Fiscal. Hi ha l'únic propòsit de mantenir-nos dintre d'aquelles coses que són de la competència de Catalunya, de la Generalitat i d'aquest Parlament.

Per altra part, és molt possible que en començar, en posar-se en marxa aquest Tribunal, el Govern hagi de fer alguna suggerència o hagi de fer alguna proposta al Govern de la República respecte a la presència del ministeri fiscal en aquest Tribunal; però no serà una gestió de Govern, una gestió en quant nosaltres tenim la delegació del Ministre de Justícia, però no serà en una competència legislativa que nosaltres haguem de portar aquí a la jurisdicció del Parlament. De manera que així que estigui constituït aquest Tribunal, segurament que el Govern que estigui aquí, el Conseller que tingui al seu càrrec aquest servei, haurà de posar-se en relació amb el Govern de la República per reglamentar la presència del ministeri fiscal en aquest Tribunal; però no és cosa de la Llei això, no ho podem posar a la Llei, perquè ens exposaríem a aquesta repulsa de què ens diguessin que ens havíem posat en una cosa que no és de la competència del Parlament.

Però ara que estic dret i en ús de la paraula — m'hauria agradat que estigués aquí el senyor Simó i Bofarull — voldria fer una observació al senyor Sol, que afecta també al senyor Simó i Bofarull.

Tots dos s'han queixat de la forma de presentar-se aquest Projecte de Llei. Jo he de recordar, perquè a cadascú se li ha de donar la responsabilitat i a cadascú se li ha de donar el seu mèrit, que el Govern ha procurat, com ho hauria fet qualsevol altre Govern, rodejar-se de totes aquelles competències que en el nostre país puguin intervenir en la formació d'un Projecte d'aquesta naturalesa i, efectivament, ha cridat la Comissió Jurídico-Assessora i aquesta, no en un dia, ni en una setmana, sinó en mesos i treballant molt ha fet aquest Projecte. De manera que nosaltres no ens podem revestir del mèrit, però no n'excusem la responsabilitat, perquè des del moment que l'hem fet nostre és que acceptem la responsabilitat del Projecte.

Però és per dir al senyor Sol, que s'ha pres totes aquelles precaucions, que s'ha fet amb aquella calma, amb aquella cura necessària, no amb

la precipitació que ell suposa, sinó amb la calma i cura que un Projecte d'aquesta naturalesa mereixia. De manera que les modificacions introduïdes al Projecte de la Comissió Jurídico-Assessora es limiten a aquelles de caràcter polític que precisament hem portat aquí i que hem discutit aquí, i que són aquelles que han merescut una rèplica per part d'aquest Conseller a les paraules que hi havia dedicat el senyor Casanelles.

He dit això perquè em sabia greu que no es recollís aquí aquesta manifestació de precipitació i d'incoerència. No hi ha tal cosa; s'han arribat a precisar amb alguns detalls les coses que s'haurien de fer per a la constitució d'aquest Tribunal, amb el bon propòsit que no calgui un Reglament, sinó que amb l'aplicació concreta de la Llei es pugui anar immediatament a la constitució d'aquest Tribunal, perquè si ara nosaltres aquí només hi posem principis i després esperem a desenrotllar aquests principis en un Reglament, això ens farà perdre un temps que hem cregut que era convenient aprofitar, i que havíem de portar des del primer moment aquí una Llei de tal naturalesa que només calgués portar-la al *Butlletí Oficial de Catalunya* per anar a la seva aplicació.

He explicat el perquè hi ha detalls reglamentaris en aquest Projecte i que hi hagi aquesta exclusió, no pel propòsit d'ofensa ni de demèrit al ministeri fiscal, sinó amb l'intent únic de no sotmetre al Parlament de Catalunya alguna cosa la competència de la qual pogués ésser discutida.

El Sr. SOL : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Sol.

El Sr. SOL : Per a agrair — i perdonin els companys que els hagi de molestar — l'atenció, la delicadesa que ha tingut el senyor Conseller de Justícia i Dret d'ampliar la resposta que m'havia donat ja el meu company senyor Tauler.

Jo no he dit que aquest dictamen s'hagi fet amb precipitació; he dit que dóna la impressió que s'ha fet amb precipitació. Que en dóna la impressió, i em consta que no s'hi ha fet; però dóna aquesta impressió, i no em negaran que ha de donar-la, donada la competència i el talent de les persones que hi han intervingut, en trobar-hi detalls com els que he dit abans. Dintre del mateix art. 19 — ara m'he de fiar de la memòria — hi ha una contradicció evident entre el primer paràgraf i el darrer, en es citen els terminis dintre dels quals es pot fer la convocatòria de l'assemblea pel President de la Generalitat, i al final se n'assenyala un altre que és absolutament incompatible amb el que s'indica al primer paràgraf. Com el que ja he esmentat abans, de dir que dos senyors que els ha de nomenar una assemblea, no hi podran votar si en el moment de reunir-se no estan votats. És evident que si això consta així, és impossible atribuir-ho a cap dels digníssims companys de la Comissió.

I en aquest sentit i en alguns altres detalls que ja he procurat assenyalar en algunes esmenes, veurà el senyor Coromines com realment dóna, no la convicció que s'ha fet amb precipitació, sinó la impressió de precipitació, quan no s'han donat compte d'aquestes coses que un estudi detallat tot seguit revela.

Quant al del Ministeri Fiscal, i això sí que potser

justifica que m'aixequi per a contestar al senyor Coromines, he assenyalat ja que refusava en absolut la possibilitat que obeís a estimar negligible la menció de la seva intervenció en les funcions del Tribunal Suprem de Cassació. El que deia jo, com he dit abans, respecte al nomenament de President del Tribunal, és que no n'hi ha prou amb què nosaltres no ho haguem de negligir, no n'hi ha prou amb què creguem que això ja està determinat en el Decret de traspàs i que ho ha de fer l'Estat; és que crec que en una disposició transitòria o en qualsevol lloc del Projecte, així com quan es parla de competència es diu que també hi intervé el Ministeri Fiscal, podria dir-se, no que nosaltres tinguem que envair funcions del Poder Executiu, però sí que el Govern tractarà de coordinar amb el Poder de la República espanyola la forma d'organització del Ministeri Fiscal, que per dret propi, respecte a l'Estat, té funcions determinades dintre del Tribunal aquest. Això revela que no hi ha una negligència, i que per part nostra aquest Ministeri, digníssim per molts conceptes, no ha estat per nosaltres ni oblidat, ni negligit.

Es per això que ho deia, encara que ja sé que no està en l'ànim de la Comissió, ni del Govern, ni de la Majoria; és només per donar aquesta sensació que realment tenim en compte que aquest Ministeri té una intervenció obligada dintre d'aquest funcionament que anem a organitzar d'un Tribunal de Cassació.

De manera que no és més que en aquest sentit que jo m'he permès fer aquesta lleugera indicació, que quan arribi el cas, si no ens hem posat d'acord a la Comissió per detallar-ho en un article o en una disposició transitòria, ja presentaria una esmena indicant-ho. Res més.

El Sr. PRESIDENT: Per acabada la discussió de la totalitat. Se suspèn aquest debat.

Discussió del dictamen de la Comissió de Governació, sobre el Projecte de Llei proposant l'ajornament de les eleccions municipals que havien de celebrar-se a Catalunya el dia 17 del mes que som

El Sr. PRESIDENT: La Comissió de Governació ha fet indicació que retirava el dictamen que hi havia damunt la taula, respecte l'ajornament de les eleccions municipals. Té la paraula la Comissió.

El Sr. ARNAU: La Comissió va retirar el dictamen i després s'ha reunit per a redactar-lo de nou, que és el que hi ha presentat a la Cambra.

(El senyor Secretari llegeix el següent:)

«DICTAMEN

Reunida la Comissió Permanent de Governació sota la Presidència del senyor Francesc Arnau i Cortina, amb assistència dels Vocals senyors Josep Fontbernat i Verdager, Josep Folch i Folch, Jaume Simó i Bofarull, Miquel Vidal i Guardiola, Joan Vallès i Pujals i Josep Terradelles i Joan, actuant de Secretari el senyor Joaquim Bilbeny i Bosch, per tal de dictaminar sobre un Projecte de Llei proposant l'ajornament de les eleccions

municipals, que havien de celebrar-se a Catalunya el dia 17 del mes que som, la Comissió ha pres l'acord, per majoria de vots, de sotmetre a l'aprovació de la Cambra el següent Projecte de Llei al qual s'acompanyen diversos vots particulars i que per a la seva discussió i aprovació es demana la urgència:

PROJECTE DE LLEI

Article 1.er Queden ajornades les eleccions municipals convocades per Decret de 13 de novembre proppassat i que havien de celebrar-se el dia 17 del mes que som.

Article 2.er El Govern de la Generalitat, sense suspensió del període electoral obert, assenyalara una nova data no posterior al dia 14 del mes de gener vinent, per a la celebració de les eleccions municipals suspeses i disposarà les operacions prèvies electorals amb relació amb la data assenyalada.

Article 3.er Els Ajuntaments es constituïran el dia 1.er del febrer següent. En els casos que s'hagin interposat recursos assenyalats en els articles 48 i següents de la Llei del 14 d'agost proppassat, i que per aquesta raó no puguin constituir-se els Ajuntaments en aquesta data, es constituïran l'endemà del dia que hagi recaigut la sentència del Tribunal competent, dintre la primera quinzena del mes de febrer.

Article 4.er Resten en vigor les restriccions que assenyalava l'art. 2.er de la Llei del 26 d'octubre.

Palau del Parlament, 13 de desembre del 1933.
— El President, Francesc Arnau. — El Secretari, Joaquim Bilbeny.»

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Demano la paraula per quelcom referent a aquest dictamen de la Comissió de Governació, relatiu a l'ajornament de les eleccions municipals.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Vallès i Pujals té la paraula.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Per a manifestar que aquesta Minoria tenia presentat un vot particular a l'anterior dictamen de la Comissió de Governació, i mantenim el mateix vot particular a aquest dictamen. De manera que s'entengui que mantenim el nostre vot particular proposant que les eleccions es celebrin el dia 24 d'aquest mes.

El Sr. PRESIDENT: Conforme.

Lectura d'un dictamen de la Comissió de Pressupostos sobre el Projecte de Llei de pròrroga del Pressupost del 1933 per al primer trimestre del 1934

(El senyor Secretari llegeix el següent:)

«DICTAMEN

Reunida la Comissió Permanent de Pressupostos sota la presidència del senyor Francesc Farreres i Duran, amb assistència dels Vocals senyors Jaume Serra i Hünter, Pere Cerezo i Hernàez, Josep Fàbrega i Pou, Francesc Ribas i Soberano, Lluís Bru i Jardí, Pere Lloret i Ordeix, Estanislau Ruiz i

Ponseti, Joan Fronjosà i Salomó, Josep M.ª Tallada i Pauli, Miquel Vidal i Guardiola, Ferran Valls i Taberner, Pau Romeva i Ferrer, Joan Vallès i Pujaus i Joan Casanelles i Ibarz, per tal de dictaminar sobre el Projecte de Llei de pròrroga del Pressupost del 1933, per al primer trimestre del 1934; escoltats els criteris dels representants de les diverses minories, els quals es reserven el dret de presentar vots particulars, s'acorda per majoria de vots sotmetre a l'aprovació del Parlament el següent

PROJECTE DE LLEI

DE PRÒRROGA DEL PRESSUPOST DEL 1933, PER AL PRIMER TRIMESTRE DEL 1934

Article 1.er Es prorrogat per al primer trimestre del 1934 el Pressupost del 1933, amb un total d'ingressos i despeses del 25 per 100 de l'import d'aquest, tal com fou votat, a saber:

	CABALS	
	Ordinaris	Extraordinaris
Ingressos	13.330,472'48	3.104,237'50
Despeses	13.330,472'48	3.104,237'50

Les partides, articles i capítols, queden fixades per al primer trimestre del 1934, en quantia exacta al 25 per 100 de les votades per al 1933, exceptuat d'allò que es disposa en l'article següent:

Article 2.ª Per a fer factible l'adaptació de la pròrroga a les necessitats del primer trimestre esmentat, s'autoritzen des d'ara les transferències següents:

La partida 1034 s'entendrà incrementada fins a 250,000 pessetes, en compliment d'allò que disposa la Llei de creació de l'Institut de l'Atur forçós essent compensat l'augment d'import 175,000 pessetes amb la baixa de 125,000 pessetes de la partida 1003 i la de 50,000 pessetes de la partida 1075; partides que es refereixen totes a cabals extraordinaris.

L'import de la quarta part de les partides números del 1232 al 1251, compreses en el capítol XI «Obligacions d'Emprèstits i altres operacions de crèdit», article 2.ª, «Serveis d'Interessos i Amortització dels Emprèstits en circulació», d'import en conjunt pessetes 392,250, el qual resulta innecessari per al dit trimestre, incrementarà en pessetes 50,000 la partida 1275 del propi capítol; en 34,375, la partida 1226 «Per a satisfer interessos dels ròssecs dels Comptes de Tresoreria amb la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis»; en pessetes 12,000 la partida 1230, «Per a satisfer interessos del Compte de Tresoreria amb la Caixa d'Estalvis de la Generalitat», i en 295,875 pessetes, la partida 1231 «Per a noves operacions que calgui realitzar.

Article 3.ª S'autoritza el Conseller de Finances per a presentar al Parlament, abans de començar el període voluntari de recaptació de l'impost de cèdules personals i amb anticipació mínima de vint-i-un dies, un Projecte de reforma de l'impost.

Article 4.ª Es autoritzat el Conseller de Finances perquè, en substitució de les Ordenances annexes al Pressupost per al 1933, procedeixi a la publicació d'un Reglament d'exaccions, regulant llur cobrament i adaptant-lo en el que segons la naturalesa de cada ingrés sigui possible a les normes de l'Estatut de Re-

captació del 1929, modificant les tarifes del segell de la Generalitat amb un augment màxim del 50 per 100 respecte a les vigents; substituint l'any natural per l'industrial per a fixar la base de l'arbitri d'aprofitaments hidràulics; i establint la recaptació del d'aigües minerals, mitjançant segells fixats en els envasos o concerts amb els contribuents i fixant la seva quantia, de conformitat amb la següent escala:

Cabuda de l'envàs	Pessetes
Fins a mig litre.	0'025 (Per envàs)
De més de mig litre a cinc litres.	0'05 (Per litre o fracció)
De cinc a deu litres.	0'25 (Per envàs)
Més de deu litres.	0'40 (Per envàs)

Article 5.ª Es autoritzat el Consell Executiu per a ampliar l'emissió d'obligacions de Tresoreria de la Generalitat, aprovada per Llei del 22 de Març del 1933, en la quantitat total de 3.750,000 pessetes, representades per 7,500 títols de 500 pessetes cada un.

Les esmentades Obligacions hauran d'emetre's en les mateixes condicions previstes en l'art. 2.ª de la Llei esmentada.

El producte de l'ampliació de l'emissió d'Obligacions de Tresoreria, s'aplicarà en primer terme a satisfer les despeses que s'efectuïn durant la pròrroga del vigent Pressupost i de conformitat amb les previsions del mateix i corresponguin a cabals extraordinaris, i en el marge que resulti a facilitar el funcionament de la Tresoreria de la Generalitat durant l'exercici prorrogat.

Palau del Parlament, 13 de desembre del 1933.
— El President, F. Farreres i Duran. — El Secretari accidental, Lluís Bru.»

Discussió del dictamen de la Comissió de Finances sobre el Projecte de Llei prorrogant per tres mesos el termini concedit a la Comissió encarregada d'estudiar els problemes referents a les Finances Municipals

(El senyor Secretari dóna lectura al dictamen de referència.)

El Sr. PRESIDENT: S'aprova? (Assentiment.) Essent evident que el vot favorable abasta el quòrum necessari per la aprovació, queda definitivament aprovat aquest Projecte.

(El text d'aquesta Llei es publica com a annex a aquest DIARI DE SESSIONS.)

Discussió del dictamen de la Comissió especial sobre la proposició de Llei referent a modificació en l'articulat de la primera part de la Llei municipal de Catalunya

(El senyor Secretari llegeix el dictamen de referència.)

El Sr. ARNAU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Arnau.

El Sr. ARNAU: Es simplement per dir a la Cambra que en els primers articles que es varen aprovar de la Llei municipal, i com que hi havia la part que feia referència a la Comissió

de Governació que afectava a molts Municipis, que després fou aprovada, va quedar amb llacunes, i aquestes llacunes s'han d'omplenar amb aquests articles, la aprovació dels quals demanem perquè pugui estar amb concordància amb el rest de la Llei Municipal.

El Sr. PRESIDENT: Va a procedir-se a la votació per articles.

(Sense discussió són aprovats els tres articles.)

El Sr. PRESIDENT: S'aprova la totalitat d'aquesta proposició de Llei? (Assentiment.) Essent evident que el vot favorable abasta el quòrum necessari per a l'aprovació, queda definitivament aprovat aquest Projecte de Llei.

(El text d'aquesta Llei es publica com a annex a aquest DIARI DE SESSIONS.)

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de dijous

1. Precs i preguntes.
2. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió especial, sobre el Projecte de Llei de contractes de conreu.

3. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió de Justícia i Dret, sobre el Projecte de Llei creant el Tribunal de Cassació de Catalunya.

4. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió de Cultura, sobre el Consell de Cultura de la Generalitat.

5. Discussió dels títols VII a XII del dictamen de la Comissió especial, sobre el Projecte de Llei Municipal de Catalunya.

6. Discussió del dictamen de la Comissió de Finances, sobre el Projecte de Llei relatiu a la concessió de pensions als hereus de Pere Màrtir Rossell i Vilar i Rafael Campalans i Puig.

7. Discussió del dictamen de la Comissió d'Economia, sobre el Projecte de Llei de bases de la cooperació.

8. Discussió del dictamen de la Comissió de Governació, sobre el Projecte de Llei proposant l'ajornament de les eleccions municipals que havien de celebrar-se a Catalunya el dia 17 del mes que som.

9. Discussió del dictamen de la Comissió de Pressupostos, sobre el Projecte de Llei de pròrroga del Pressupost del 1933 pel primer trimestre del 1934.

(S'aixeca la sessió a les set i divuit minuts de la vetlla.)

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

de majoria i habilitació d'edat

CAPÍTOL I

Major d'edat

Article 1.er Són majors d'edat :

Primer. — Els que han complert 21 anys.

Segon. — Els que havent-ne complert 18 contrauen matrimoni.

Per al comput dels anys, el dia del naixement es considerarà sencer.

Article 2.ª El major d'edat té capacitat jurídica plena, salvades les excepcions expressament establertes per les Lleis.

CAPÍTOL II

Habilitació d'edat

Article 3.er Poden ésser habilitats d'edat amb la capacitat i restriccions que expressen els articles 9 i 10 els que han complert 18 anys.

Article 4.er Poden concedir l'habilitació :

Primer. — El pare o la mare que exerceixi l'autoritat paterna.

Segon. — El Consell de tutela.

Article 5.er La concessió d'habilitació d'edat pel Consell de tutela a favor del menor que hi estigui subjecte, perquè tingui efecte ha d'ésser aprovada pel Magistrat de tutela.

Aquest podrà denegar-la si no l'estima convenient pel menor.

Article 6.er És necessari per a l'habilitació d'edat que el menor la consenti.

Article 7.er L'habilitació d'edat s'ha d'atorgar en escriptura pública, o en testament, o per compareixença davant del Jutge municipal. Ha d'ésser anotada en el Registre Civil i mentre no ho sigui no produirà efectes contra tercers respecte a actes celebrats amb el qui havent estat representant legal del menor continués atribuïnt-se encara la dita representació després d'atorgada l'habilitació d'edat.

Article 8.er El menor de 18 anys que contragui

matrimoni quedarà de dret habilitat d'edat amb les restriccions que expressa l'article 11.

En complir els 18 anys, encara que el matrimoni estigui dissolt, quedarà comprès en l'aparat segon de l'article 1.er

Article 9.er L'habilitació d'edat aparta el menor de l'autoritat paterna o tutelar, i el capacita per a regir la seva persona i patrimoni com si fos major, sense altres restriccions que les que expressa l'article següent.

Article 10. L'habilitat d'edat necessita autorització concreta del pare o de la mare, si s'escau, i a falta d'un i altre, del curador :

Primer. — Per a alienar drets i béns que constitueixin el seu capital o per a gravar-les o extingir-les.

Seràn considerats capital del menor els béns immobles, drets reals, valors mobiliaris, participacions en negocis, objectes d'art, crèdits i en general tot el que no sigui producte de rendes, fruits o salaris.

Segon. — Per a acceptar herències sense benefici d'inventari, per a repudiar-les i per a renunciar llegats o donacions.

Tercer. — Per a atorgar arrendaments dels compresos en el número 5 de l'art. 2.ª de la Llei Hipotecària.

Quart. — Per a donar o rebre diner a préstec.

Cinquè. — Per a fiançar en qualsevol forma que sigui.

Sisè. — Per a confessar i per a transigir en judici sobre actes compresos en els extrems anteriors.

Article 11. Els menors de què parla l'art. 8, ultra les restriccions esmentades en l'art. 10, no podran comparèixer en judici, ni transigir qüestions o subjectar-les a arbitratge o amigable composició, o deferir-les a judici de tercer, sense l'assistència de les persones expressades en el primer paràgraf de dit art. 10.

Article 12. L'habilitació d'edat un cop concedida, no pot ésser revocada.

Article 13. Aquesta Llei serà citada amb el nom de Llei de Majoria i Habilitació d'Edat, i la data de la seva promulgació.

DISPOSICIONS TRANSITÒRIES

Primera. — Els qui en entrar en vigència aquesta Llei hagin complert vint-i-un anys, seran majors d'edat. També en seran els que havent-ne complert divuit haguessin contret matrimoni.

Segona. — Els qui d'acord amb la legislació anterior estiguessin emancipats o haguessin obtingut el benefici de la major edat, queden subjectes als preceptes d'aquesta Llei.

Tercera. — Mentre una nova Llei no reguli l'organisme tutelar, les funcions assignades en la present Llei al Consell de Tutela, Magistrat

de Tuteles i curador, seran exercides respectivament pel Consell de família, el President de l'Audiència Territorial i el tutor o defensor judicial, si s'escau.

DISPOSICIONS FINALS

Primera. — Queden derogades totes les Lleis i disposicions quan s'oposin al que preceptua aquesta Llei.

Segona. — Aquesta Llei entrarà en vigor el 1.^r de gener del 1935.

Palau del Parlament, 12 de desembre del 1933.

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

prorrogant per tres mesos el termini concedit a la Comissió encarregada d'estudiar els problemes referents a les Finances Municipals

Article únic. Es prorrogat per tres mesos, a comptar del dia 1.º de desembre corrent, el termini concedit per la Llei del 29 de juliol del 1933, perquè la Comissió encarregada d'estudiar els pro-

blemes referents a les Finances municipals i a les exaccions locals, pugui portar a terme les tasques que té encomanades.

Palau del Parlament, 13 de desembre del 1933.

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

referent a modificacions en l'articulat de la primera part de la Llei Municipal de Catalunya

Article 1.º Es modificat el paràgraf tercer de l'art. 28 (71 de l'enumeració definitiva) de la Llei Municipal de Catalunya, que restarà redactat així:

«En els Municipis de menys de 1,000 habitants hi haurà un Alcalde segon. En els de 1,001 a 3,000 habitants, un Alcalde segon i un Alcalde tercer, i en els de 3,001 a 10,000, que funcionin pel règim de Corporació en ple, tindran un Alcalde segon, un Alcalde tercer i un Alcalde quart.»

La resta del paràgraf, igual al de la Llei aprovada.

Article 2.º Així mateix és modificat el paràgraf primer de l'art. 35 (78 de l'enumeració de-

finitiva) de l'esmentada Llei, quedant redactat com segueix:

«L'Assemblea municipal podrà en tot moment destituir en part o totalment, les persones a qui hagi conferit els càrrecs d'Alcalde, Alcalde segon, tercer i quart, i Conseller Regidor.»

La resta del paràgraf, igual al de la Llei aprovada.

Article 3.º Aquestes modificacions en l'articulat de la primera part de la Llei Municipal de Catalunya, aprovada amb data 11 d'agost propassat, entraran en vigor el dia de la seva publicació al *Butlletí Oficial de la Generalitat*.

Palau del Parlament, 13 de desembre del 1933.

RECEIVED BY THE SECRETARY OF THE ARMY

1914

OFFICE OF THE SECRETARY OF THE ARMY
WASHINGTON, D. C.

TO THE SECRETARY OF THE ARMY
FROM THE SECRETARY OF THE ARMY
SUBJECT: [Illegible]